

ΤΖ.Κ. ΡΟΥΛΙΝΓΚ

Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ

TM

και η

Κάμαρα με τα Μυστικά

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: HARRY POTTER AND THE CHAMBER OF THE SECRETS

Από τις Εκδόσεις BLOOMSBURY, Λονδίνο 1998

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο Χάρι Πότερ και η Κάμαρα με τα Μυστικά**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: J.K. Rowling

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Καίτη Οικονόμου

ΘΕΩΡΗΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Χριστόπουλος

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΗ ΔΙΟΡΘΩΣΗ: Αναστασία Σακελλαρίου

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Kazu Kibuishi

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Kazu Kibuishi και Jason Caffoe

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουκωτά

© J.K. Rowling, 1998

All rights reserved.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 1999 για την ελληνική γλώσσα

© Εικονογράφησης εξωφύλλου: Kazu Kibuishi, 2013 by Scholastic Inc.
Harry Potter characters, names and related indicia are trademarks of and

© Warner Bros. Entertainment Inc. All rights reserved.

Το ηθικό δικαίωμα του δημιουργού είναι διασφαλισμένο.

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 1999

ISBN 978-960-274-401-7

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

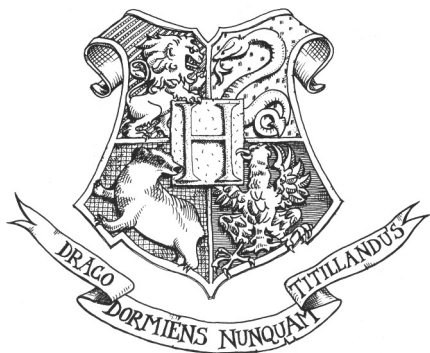
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΤΖ. Κ. ΡΟΥΛΙΝΓΚ

Ο Χάρι Πότερ

TM

και η
Κάμαρα με τα Μυστικά

*Μετάφραση: Καίτη Οικονόμου
Πρόλογος στην ελληνική έκδοση: Μάνος Κοντολέων*

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν:

- Βιβλίο 1: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΛΙΘΟΣ, 1998
μτφρ. Μάια Ρούτσου
- Βιβλίο 2: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ Η ΚΑΜΑΡΑ ΜΕ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ, 1999
μτφρ. Καίτη Οικονόμου
- Βιβλίο 3: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ Ο ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ ΤΟΥ ΑΖΚΑΜΠΙΑΝ, 1999
μτφρ. Καίτη Οικονόμου
- Βιβλίο 4: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ ΤΟ ΚΥΠΕΛΛΟ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ, 2000
μτφρ. Καίτη Οικονόμου
- Βιβλίο 5: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ ΤΟ ΤΑΓΜΑ ΤΟΥ ΦΟΙΝΙΚΑ, 2003
μτφρ. Καίτη Οικονόμου
- Βιβλίο 6: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ Ο ΗΜΙΑΙΜΟΣ ΠΡΙΓΚΙΨ, 2005
μτφρ. Καίτη Οικονόμου
- Βιβλίο 7: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ ΟΙ ΚΛΗΡΟΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ, 2007
μτφρ. Καίτη Οικονόμου
- ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΜΠΙΝΤΛ ΤΟΥ ΒΑΡΔΟΥ, 2008,
μτφρ. Καίτη Οικονόμου
- ΕΝΑΣ ΞΑΦΝΙΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ, 2012,
μτφρ. Έφη Τσιρώνη
- ΝΙΟΥΤ ΣΚΑΜΑΝΤΕΡ, «ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΑ ΖΩΑ ΚΑΙ ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ», 2013,
μτφρ. Τατιάνα Σταυρουλάκη
- ΚΕΝΙΑΓΟΥΟΡΘΙ ΓΟΥΙΣΠ, «ΤΟ ΚΟΥΙΝΤΙΤΣ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΑΙΩΝΕΣ», 2013,
μτφρ. Τατιάνα Σταυρουλάκη
- ΤΟ ΚΑΛΕΣΜΑ ΤΟΥ ΚΟΥΚΟΥ, 2013
(έχει εκδοθεί με το ψευδώνυμο Ρόμπερτ Γκάλμπρεϊθ),
μτφρ. Χρήστος Καψάλης
- Ο ΜΕΤΑΞΟΣΚΩΛΗΚΑΣ, 2014
(έχει εκδοθεί με το ψευδώνυμο Ρόμπερτ Γκάλμπρεϊθ),
μτφρ. Χρήστος Καψάλης
- Η ΣΟΔΕΙΑ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ, 2016
(έχει εκδοθεί με το ψευδώνυμο Ρόμπερτ Γκάλμπρεϊθ),
μτφρ. Χρήστος Καψάλης

*Στον Σον Π. Φ. Χάρις,
οδηγό αποδράσεων και φίλο
στους δύσκολους καιρούς.*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρόλογος	11
Τα χειρότερα γενέθλια	15
Η προειδοποίηση του Ντόμπι	26
Το Μπάροου	38
Στο «Φλόρις και Μπλοτς»	56
Η πιά που δέρνει	79
Γκιλνιρόι Λόκχαρτ	100
Η φωνή	118
Το πάρτι του θανάτου	137
Το μήνυμα στον τοίχο	156
Η αφηνιασμένη μαύρη μπάλα	177
Η λέσχη των μονομάχων	198
Το πολυχυμικό φίλτρο	222
Το επασφράγιστο ημερολόγιο	244
Ο Κορνήλιος Φαντζ	266
Ο Αραγκόγκ	282
Η κάμαρα με τα μουσικά	300
Ο κληρονόμος του Σλίθεριν	322
Η επιβράβευση του Ντόμπι	344

ΠΡΟΛΟΓΟΣ
ΣΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

*Αν θέλετε, τον διαβάσετε.
Αν όχι, κάνει τσαφ! κι εξαφανίζεται...*

Αγαπτιέ αναγνώστη,
Θα πρέπει από την αρχή να σε ενημερώσω πως δυστυχώς ανήκεις –όπως άλλωστε κι εγώ– στον κόσμο των... Μαγκλ.

Ποιος είναι αυτός ο κόσμος; Μα το μυθιστόρημα τούτο που έχεις επιλέξει για να διαβάσεις θα σ' το εξηγήσει αναλυτικότερα. Αν και πιο σωστά θα ήταν αν έγγραφα πως μέσα στο μυθιστόρημα αυτό θα μάθεις όχι τόσο ποιος είναι ο κόσμος των Μαγκλ (αυτόν κι εσύ κι εγώ καλά τον γνωρίζουμε και μέσα του καθημερινά ζούμε), όσο για το ποιοι είναι εκείνοι που ανήκουν στην κατηγορία των μάγων.

Αλλά, αγαπτιέ μου αναγνώστη, φοβάμαι πως σε μπέρδεψα με όλα αυτά που έχω γράψει.

Ας πάρουμε καλύτερα τα πράγματα με τη σειρά τους.

Η Τζοάν Ρόουλινγκ είναι μια πολύ νέα συγγραφέας που κατάφερε από το πρώτο της κιάλα βιβλίό να υλοποιήσει, και με τρόπο θαυμαστό, το όνειρο σχεδόν όλων των μυθιστοριογράφων.

Κατάφερε όχι μόνο να δημιουργήσει έναν αξιαγάπτιο ήρωα, όχι μόνο να κάνει μια εκδοτική επιτυχία, αλλά κυρίως κατάφερε

να στήσει έναν ολάκερο κόσμο που, πριν αυτή τον σκεφτεί, δεν υπήρχε. Ναι, αυτό είναι το όνειρο κάθε συγγραφέα: να μετατραπεί όσο πιο δυναμικά και ολοκληρωτικά γίνεται σε ένα μικρό θεό, σ' έναν υπερδύναμο δημιουργό και μέσα στις σελίδες των έργων του να στήσει έναν εντελώς πρωτότυπο κόσμο.

Ποιος είναι αυτός ο κόσμος της Ρόουλινγκ; Ποιος είναι ο κεντρικός της ήρωας;

Ο νεαρός Χάρι Πότερ ανήκει στον κόσμο των μάγων. Οι μάγοι –κατά τη Ρόουλινγκ– μοιάζουν απόλυτα με τους απλούς θνητούς, ζούνε μαζί τους, αλλά παράλληλα έχουν και τις δικές τους καθημερινές ασχολίες (που κι αυτές λίγο-πολύ μοιάζουν με τις αντίστοιχες των απλών ανθρώπων). Έχουν δικά τους μαγαζιά, δικά τους κολέγια, δικά τους υπουργεία. Αλλά, βέβαια, όλα αυτά τα βιώνουν με τρόπο μαγικό. Έχουν κι αυτοί πάθη – ερωτεύονται, ονειρεύονται, θυμώνουν, μνησικακούν, διαβάλλουν, υποστηρίζουν, αγωνίζονται, φιλιώνουν, μα και μαλώνουνε. Στον κόσμο των μάγων υπάρχει το καλό και το κακό. Υπάρχει το δίκιο κι η αδικία. Υπάρχει η ζωή κι ο θάνατος, ο έρωτας, η φιλία, η αντιπαλότητα.

Όλα αυτά μέσα σε έναν κόσμο μαγείας. Και τελικά –δείχνει να υποστηρίζει η Ρόουλινγκ– μαγεία δεν είναι τίποτε άλλο από το να ξεφεύγεις από τη δική σου πεζή καθημερινότητα.

Ναι, η νέα συγγραφέας είχε την έμπνευση να μιλήσει για τον κόσμο μας (τον κόσμο των Μαγκλ, όπως τον ονομάζει) περιγράφοντας ένα φανταστικό κόσμο.

Κεντρικός χαρακτήρας ο Χάρι Πότερ, παιδί που θυμίζει ένα δικό μας μέσο αγόρι, που διαθέτει κουράγιο, εξυπνάδα, ανασφάλειες, ζεστά συναισθήματα και μαγικές ικανότητες.

Κλασική, με άλλα λόγια, περίπτωση μυθιστορηματικού ήρωα προορισμένου να αγαπηθεί από τους αναγνώστες του.

Ο Χάρι κάνει πολλά, ενώ είναι και αρκετά αυτά που θα τον δυσκολέψουνε. Οι περιπέτειές του, αφού γεμίσανε ένα βιβλίο,

τώρα δημιουργούνε κι ένα δεύτερο, και σύντομα να περιμένετε και τρίτο. Αδικημένος από τους συγγενείς του, οι οποίοι ανήκουν στον κόσμο των Μαγκλ, θα βρει την αγάπη στον κόσμο των μάγων. Και μέσα από τα όσα δίπλα τους ζει, θα κερδίζει και τη συμπάθεια εκείνου που διαβάζει τις περιπέτειές του. Προσωπικά μου αρέσει να ταξιδεύω μέσω της λογοτεχνίας σε άλλους κόσμους και να γνωρίζω ξεχωριστούς τύπους.

Ο Χάρι Πότερ, έτσι όπως συνδυάζει το καθημερινό με το απροσδόκητο κι έτσι όπως με κάνει να μπαίνω και να βγαίνω από τον κόσμο μου σ' έναν κόσμο μαγείας που είναι δίπλα μου, μου προσέφερε ένα ξεχωριστό ταξίδι. Σου συνιστώ, αγαπητέ αναγνώστη, να αποδεχτείς τους όρους του παιχνιδιού, να επιβαστείς στο Χόγκουαρτς Εξπρές στις 11 π.μ. από την πλατφόρμα 9 και 3/4 και να ξεκινήσεις κι εσύ αυτή τη διαδρομή, που θα σε φέρει, από την πεζή καθημερινότητά μας, στον κόσμο των έντονων συγκινήσεων και των χιουμοριστικών αναλαμπών.

Όλα όσα θα διαβάσεις θα σου είναι πρωτόγνωρα, εφόσον είσαι ένας εκπρόσωπος του κόσμου των Μαγκλ... Μήπως, όμως, κάνω λάθος; Μήπως είσαι από την άλλη μεριά; Ένας μάγος, δηλαδή; Αλλά μπορεί να συμβαίνει και το άλλο – να είμαι εγώ ο μάγος... Μπορεί, πάλι, κι εγώ κι εσύ να είμαστε από τον κόσμο στον οποίο όλα συμβαίνουν... Αν είναι έτσι, τότε καλή αντάμωση την πρώτη μέρα της νέας σχολικής χρονιάς στη Σχολή «Χόγκουαρτς». Οι πληροφορίες μου λένε πως πολλά ασυνήθιστα γεγονότα πρόκειται να συμβούν.

Καλή αντάμωση. Καλή ανάγνωση.

ΜΑΝΟΣ ΚΟΝΤΟΛΕΩΝ

Τα χειρότερα γενέθλια

Δεν ήταν η πρώτη φορά που ξέσπαγε καθγάς στο πρωινό τραπέζι, στο σπίτι της οδού Πριβέτ αριθμός 4. Ο κύριος Βέρνον Ντάρσλι είχε ξυπνήσει άγρια χαράματα από ένα δυνατό κρώξιμο που ακούστηκε από το δωμάτιο του ανιψιού του, του Χάρι.

«Είναι η τρίτη φορά μέσα σε μια εβδομάδα!» βρυχήθηκε από την άλλη μεριά του τραπεζιού. «Αν δεν μπορείς να κουμαντάρεις την κουκουβάγια, να τη διώξεις!»

Ο Χάρι προσπάθησε, για πολλοστή φορά, είναι αλήθεια, να του εξηγήσει.

«Πλήππει», είπε. «Είναι μαθημένη να πετάει ελεύθερη. Αν την άφηνα έξω τη νύχτα...»

«Σου φαίνομαι για χαζός;» γρύλισε ο θείος Βέρνον, ενώ από το παχύ μουστάκι του κρεμόταν ένα κομματάκι τηγανητό αυγό. «Ξέρεις τι θα γίνει αν αφήσουμε έξω την κουκουβάγια...»

Αντάλλαξε ένα βλοσυρό βλέμμα με τη γυναίκα του, την Πετούνια.

Ο Χάρι έκανε να απαντήσει, αλλά ένα δυνατό, μακρόσυρτο ρέψιμο από τον Ντάντλι, το γιο των Ντάρσλι, έπνιξε τα λόγια του.

«Θέλω κι άλλο μπέικον».

«Έχει στο τηγάνι, μανάρι μου», είπε η θεία Πετούνια κοιπάζοντας συγκινημένη το χοντρομπαλά γιο της. «Πρέπει να σε ταϊ-

ζουμε καλά τώρα που είσαι εδώ... Το φαγητό του σχολείου σου δε μου εμπνέει καμιά εμπιστοσύνη...»

«Κουταμάρες, Πετούνια. Εγώ, όταν φοιτούσα στο “Σμελτινγκς”, δεν πείνασα ποτέ μου», δήλωσε ο θεός Βέρνον. «Ο Ντάντλι τρώει καλά, έτσι δεν είναι, γιε μου;»

Ο Ντάντλι, που ήταν τόσο χοντρός ώστε ο πισινός του ξεχείλιζε από την καρέκλα, χαμογέλασε και στράφηκε στον Χάρι.

«Δώσε μου το τηγάνι».

«Ξέχασες τη μαγική λέξη», είπε εκνευρισμένος ο Χάρι.

Η απλή αυτή φράση επέδρασε στην οικογένεια με έναν τρόπο απίστευτο: ο Ντάντλι έπεσε με έναν πνιχτό βόγκο από την καρέκλα του, τραντάζοντας όλη την κουζίνα· η κυρία Ντάρσλι έβγαλε μια μικρή κραυγή και σκέπασε το στόμα της με τα χέρια της· ο κύριος Ντάρσλι πετάχτηκε όρθιος, με φουσκωμένες τις φλέβες στους κροτάφους.

«Εννοούσα “παρακαλώ”!» είπε βιαστικά ο Χάρι. «Δεν εννοούσα...»

«Τι σου έχω πει», άστραψε και βρόντησε ο θεός του ραντίζοντας με σάλια όλο το τραπέζι, «για τη λέξη που αρχίζει από μι στο σπίτι μας;»

«Μα εγώ...»

«Πώς τολμάς να εκφοβίζεις τον Ντάντλι!» βρυχήθηκε ο θεός Βέρνον, χτυπώντας τη γροθιά του στο τραπέζι. «Σε προειδοποίησα! Δε θα ανεχτώ άλλη αναφορά της λέξης αυτής σε τούτο το σπίτι!»

Ο Χάρι κοίταξε τον αναψοκοκκινισμένο θείο του κι ύστερα την κατάκλωμη θεία του, η οποία προσπαθούσε να σηκώσει τον Ντάντλι από το πάτωμα.

«Εντάξει», είπε ο Χάρι. «Εντάξει...»

Ο θεός Βέρνον κάθισε στη θέση του ξεφυσώντας σαν εξαιρωμένος ρινόκερος. Κοίταζε επίμονα τον Χάρι μισοκλείνοντας τα μικρά, διαπεραστικά μάτια του.

Από τότε που ο Χάρι ήρθε σπίτι για τις καλοκαιρινές του διακοπές, ο θείος Βέρνον τον αντιμετώπιζε σαν μια βόμβα που απειλούσε να εκραγεί ανά πάσα στιγμή, διότι ο Χάρι δεν ήταν φυσιολογικό αγόρι. Για την ακρίβεια, λιγότερο φυσιολογικό δε γινότανε.

Ο Χάρι Πότερ ήταν μάγος· ένας μάγος που μόλις είχε τελειώσει το πρώτο έτος της Σχολής «Χόγκουαρτς» για Μαγείες και Ξόρκια. Κι αν ένιωθαν μια φορά άσχημα οι Ντάρσλι που ο ανιψιός τους θα περνούσε κοντά τους τις καλοκαιρινές του διακοπές, ο Χάρι ένιωθε χίλιες.

Του έλειπε τόσο πολύ το «Χόγκουαρτς», που ήταν σαν να είχε ένα μόνιμο πόνο στο στομάχι. Του έλειπε το κάστρο με τους μυστικούς διαδρόμους και τα φαντάσματα, τα μαθήματά του (αν και ίσως όχι ο Σνέιπ, ο καθηγητής των φίλτρων), το ταχυδρομείο που διεκπεραιωνόταν με κουκουβάγιες, τα γεύματα στη μεγάλη τραπεζαρία, ο ύπνος στο κρεβάτι με τον ουρανό, στον κοιτώνα του πυργίσκου, οι επισκέψεις στο σπιτάκι του δασοφύλακα, του Χάγκριντ, στις παρυφές του απαγορευμένου δάσους. Μα πάνω απ' όλα τού έλειπε το κούνιπς, το δημοφιλέστερο σπορ στον κόσμο των μάγων (έξι ψηλά γκολπόστ, τέσσερις ιπάμενες μπάλες και δεκατέσσερις παίχτες καβάλα σε σκουπόξυλα).

Με το που έφτασε ο Χάρι στο σπίτι, ο θείος Βέρνον κλείδωσε αμέσως όλα τα βιβλία του Χάρι με τα μαγικά ξόρκια, καθώς και το μαγικό του ραβδί, το μανδύα του και το περίφημο σκουπόξυλλό του Σύννεφο 2000, στη μικρή αποθήκη κάτω από τη σκάλα. Τι τους ένοιαζε τους Ντάρσλι αν ο Χάρι έχανε τη θέση του στην ομάδα κούνιπς επειδή θα έμνε απροπόνητος όλο το καλοκαίρι; Τι τους ένοιαζε τους Ντάρσλι αν γύριζε στη σχολή χωρίς να έχει κάνει καμιά από τις εργασίες που τους είχαν βάλει; Οι Ντάρσλι ήταν αυτό που οι μάγοι ονομάζουν Μαγκλ (στο αίμα τους δεν κυλάει ούτε μια σταγόνα μαγικού αίματος), οι οποίοι θεωρούν την ύπαρξη ενός μάγου στην οικογένειά τους μεγάλη ντροπή. Μά-

λίστα ο θεός Βέρνον έφτασε στο σημείο να κλειδαμπαρώσει στο κλουβί της την κουκουβάγια του Χάρι, τη Χέντβιχ, για να σταματήσει να μεταφέρει μηνύματα στον κόσμο των μάγων.

Ο Χάρι δεν έμοιαζε διόλου με τα υπόλοιπα μέλη της οικογένειας. Ο θεός Βέρνον ήταν σωματώδης και κοντολαίμης, με τεράστιο μαύρο μουστάκι· η θεία Πετούνια ήταν οστεώδης, με αλογίσιο πρόσωπο· ο Ντάντλι ήταν ξανθός, ροδαλός και κοντρός. Αντίθετα ο Χάρι ήταν λιπόσαρκος και μικροκαμωμένος, με λαμπερά πράσινα μάτια και μαλλιά μαύρα σαν τον έβено, μονίμως ακτένιστα. Φορούσε στρογγυλά γυαλιά και στο μέτωπο είχε μια λεπτή ουλή σε σχήμα κεραυνού.

Ήταν αυτό το σημάδι που έκανε τον Χάρι τόσο ξεχωριστό άτομο, ακόμη και για μάγο. Το σημάδι αυτό ήταν η μόνη ένδειξη για το μυστηριώδες παρελθόν του, ο λόγος για τον οποίο τον είχαν αφήσει πριν από έντεκα χρόνια έξω από την πόρτα των Ντάρσλι.

Ο Χάρι, σε ηλικία ενός έτους, κατάφερε να γλιτώσει από την κατάρα του μεγαλύτερου κακού μάγου όλων των εποχών, του λόρδου Βόλντεμορτ, του οποίου το όνομα οι περισσότεροι μάγοι και μάγισσες φοβόνταν ακόμη και να προφέρουν. Οι γονείς του σκοτώθηκαν όταν δέχτηκαν την επίθεση του Βόλντεμορτ, αλλά ο Χάρι σώθηκε χάρη σ' αυτό ακριβώς το σημάδι. Μάλιστα –αν και κανείς δεν ξέρει πώς ακριβώς έγινε– ο Βόλντεμορτ έχασε τις δυνάμεις του όταν απέτυχε να σκοτώσει τον Χάρι.

Έτσι, η αδελφή της νεκρής μητέρας του κι ο άντρας της ανέλαβαν την ανατροφή του. Δέκα ολόκληρα χρόνια κοντά στους Ντάρσλι, μέχρι δηλαδή να πάει να φοιτήσει στο «Χόγκουαρτς», δεν είχε καταλάβει πώς, άθελά του, κατάφερνε να κάνει διάφορα παράξενα πράγματα. Επιπλέον είχε πιστέψει την ιστορία που του είχαν πει οι Ντάρσλι, ότι δηλαδή το σημάδι στο μέτωπό του το είχε αποκτήσει στο αυτοκινητιστικό δυστύχημα που στοίχισε τη ζωή των γονιών του.

Κι ύστερα, πριν από ένα χρόνο ακριβώς, το «Χόγκουαρτς» έστειλε μια επιστολή στον Χάρι κι όλη η ιστορία βγήκε στην επιφάνεια. Ο Χάρι πήρε τη θέση του στη σχολή, όπου ήταν διάσημος κι αυτός και το σημάδι του... αλλά τώρα που τελείωσε το σχολικό έτος, γύρισε να περάσει το καλοκαίρι με τους Ντάρσλι, οι οποίοι εξακολουθούσαν να του φέρονται σαν σκυλί που έχει κυλιστεί σε ακαθαρσίες.

Οι Ντάρσλι δε θυμήθηκαν καν ότι σήμερα έκλεινε τα δώδεκά του χρόνια. Δεν είχε βεβαίως μεγάλες προσδοκίες –ποτέ δεν του έκαναν δώρο, πόσο μάλλον τούρτα γενεθλίων–, αλλά να το ξεχάσουν τελείως...

Εκείνη τη στιγμή ο θεός Βέρνον ξερόβηξε, πήρε ύφος και είπε: «Όπως όλοι ξέρουμε, σήμερα είναι μια πολύ σημαντική μέρα».

Ο Χάρι αναθάρρησε, μη τολμώντας να πιστέψει στ' αφτιά του.

«Σήμερα, καλώς εκόντων των πραγμάτων, θα κλείσω τη μεγαλύτερη δουλειά της ζωής μου», είπε ο θεός Βέρνον.

Ο Χάρι έσκυψε πάλι στις φρυγανιές του. Ο θεός Βέρνον εννοεί, φυσικά, αυτό το ηλίθιο δείπνο, σκέφτηκε πικρόχολα. Τις τελευταίες δεκαπέντε μέρες δε μιλούσε για τίποτα άλλο. Σήμερα θα έκαναν το τραπέζι σε ένα μεγαλοεργολάβο και στη γυναίκα του κι ο θεός Βέρνον ήλπιζε να πάρει μια μεγάλη παραγγελία (η εταιρεία του θείου Βέρνον κατασκεύαζε τρυπάνια).

«Καλό θα είναι να επαναλάβουμε άλλη μια φορά το πρόγραμμα», είπε ο θεός Βέρνον. «Στις οκτώ η ώρα θα είμαστε όλοι στις θέσεις μας. Πετούνια, εσύ θα είσαι...»

«Στο σαλόνι», είπε ευθύς η θεία Πετούνια, «περιμένοντας να τους καλωσορίσω ευγενικά στο σπίτι μας».

«Ωραία, ωραία. Κι ο Ντάντλι;»

«Εγώ θα περιμένω να ανοίξω την πόρτα», είπε ο Ντάντλι με ένα πονηρό, προσποιητό χαμόγελο. «Μου δίνετε, παρακαλώ, τα παλτά σας;»

«Θα ενθουσιασούν μαζί του!» εκστασιάστηκε η θεία Πετούνια.

«Έξοχα, Ντάντλι», είπε ο θείος Βέρνον. Ύστερα στράφηκε στον Χάρι. «Κι εσύ;»

«Εγώ θα είμαι στην κάμαρά μου και δε θα κάνω τον παραμικρό θόρυβο, σαν να μην υπάρχω», είπε ανέκφραστα ο Χάρι.

«Ακριβώς», είπε μοχθηρά ο θείος Βέρνον. «Θα τους οδηγήσω στο σαλόνι. Θα σε συστήσω, Πετούνια, και θα τους προσφέρω ένα ποτό. Στις οκτώ και τέταρτο...»

«Θα αναγγείλω το δείπνο», είπε η θεία Πετούνια.

«Κι εσύ, Ντάντλι, θα πεις...»

«Μου επιτρέπετε να σας συνοδεύσω στην τραπεζαρία, κυρία Μείσον;» είπε ο Ντάντλι προσφέροντας το παχουλό μπράτσο του σε μιαν αόρατη κυρία.

«Ένας τέλειος, μικρός αριστοκράτης!» ρουθούνισε η θεία Πετούνια.

«Κι εσύ;» είπε απειλητικά ο θείος Βέρνον στον Χάρι.

«Εγώ θα είμαι στο δωμάτιό μου και δε θα κάνω τον παραμικρό θόρυβο, σαν να μην υπάρχω», επανέλαβε άτονα ο Χάρι.

«Ακριβώς. Και τώρα, στόχος μας είναι να τους κάνουμε μερικά ωραία κομπλιμέντα στο τραπέζι. Πετούνια, έχεις καμιά ιδέα;»

«Ο Βέρνον μου είπε πως παίζετε γκολφ υπέροχα, κύριε Μείσον... Μα, πείτε μου, από πού πήρατε το φόρεμά σας, κυρία Μείσον...»

«Τέλεια... Ντάντλι;»

«Μας βάλανε έκθεση για τον αγαπημένο μας ήρωα στο σχολείο, κύριε Μείσον, κι εγώ έγραφα για σας. Πώς σας φαίνεται;»

Αυτό πια πήγαινε πολύ! Η θεία Πετούνια ξέσπασε σε κλάματα κι αγκάλιασε το γιο της, ενώ ο Χάρι έσκυψε κάτω από το τραπέζι για να μην τον δούνε που γελούσε.

«Κι εσύ, νεαρέ;»

Ο Χάρι σηκώθηκε προσπαθώντας να πνίξει το γέλιο του.

«Εγώ θα είμαι στο δωμάτιό μου και δε θα κάνω τον παραμικρό θόρυβο, σαν να μην υπάρχω».

«Αυτό ακριβώς θα κάνεις», είπε επιτακτικά ο θεός Βέρνον. «Οι Μείσον δεν ξέρουν τίποτα για σένα κι ούτε θα μάθουν. Όταν τελειώσει το δείπνο, εσύ, Πετούνια, θα πάρεις την κυρία Μείσον στο σαλόνι για καφέ κι εγώ θα φέρω την κουβέντα στα τρυπάνια. Με λίγη τύχη θα έχω σιγουρέψει τη δουλειά πριν από τις ειδήσεις των δέκα. Τέτοια ώρα αύριο θα αγοράζουμε εξοχικό στη Μαγιόρκα».

Η προοπτική αυτή δεν ενθουσίαζε ιδιαίτερα τον Χάρι. Δεν πίστευε ότι οι Ντάρσλι θα τον συμπαθούσαν περισσότερο στη Μαγιόρκα απ' ό,τι στην οδό Πριβέτι.

«Εντάξει. Πάω στην πόλη να νοικιάσω βραδινά σακάκια για τον Ντάντλι κι εμένα. Κι εσύ», γρύλισε στον Χάρι, «να μην μπερδέυεις στα πόδια της θείας σου όταν θα κάνει τις δουλειές της».

Ο Χάρι βγήκε από την πόρτα της κουζίνας. Ήταν μια ηλιόλουστη, φωτεινή μέρα. Προχώρησε στη χλόη, κάθισε βαριά στο παγκάκι του κήπου και τραγούδησε μουρμουριστά: «Να ζήσεις, Χάρι, και χρόνια πολλά, μεγάλος να γίνεις με άσπρα μαλλιά...»

Όμως ούτε ευχετήριες κάρτες ούτε δώρα. Θα περνούσε τη βραδιά του παριστάνοντας ότι δεν ήταν ξεχωριστή. Κοίταξε δυστυχισμένος τους θάμνους που σχημάτιζαν το φράχτη. Πρώτη φορά στη ζωή του ένωθε τόση μοναξιά. Πιο πολύ από όλα – από το «Χόγκουαρτς» και το κούντιπς – νοσταλγούσε τους φίλους του, τον Ρον Ουέσλι και την Ερμιόνη Γκρέιντζερ. Αυτοί όμως φαίνεται πως δεν τον νοσταλγούσαν, γιατί κανείς τους δεν του είχε γράψει όλο το καλοκαίρι, αν και ο Ρον είχε υποσχεθεί να τον καλέσει να μείνει λίγες μέρες στο σπίτι του.

Ο Χάρι μπήκε αμέτρητες φορές στον πειρασμό να ξεκλειδώσει με μάγια το κλουβί της Χέντβιχ και να τη στείλει στον Ρον και στην Ερμιόνη με ένα γράμμα, αλλά δεν άξιζε το ρίσκο. Οι ανήλικοι μάγοι απαγορευόταν να κάνουν μάγια εκτός σχολείου. Βεβαίως ο Χάρι δεν το είχε πει αυτό στους Ντάρσλι – ήξερε πως εξαιτίας του φόβου τους και μόνο ότι θα τους μεταμορφώσει σε

καταρίδες δεν τον είχαν κλειδώσει, με το που έφτασε στο σπίτι, στη μικρή αποθήκη κάτω από τη σκάλα, μαζί με το μαγικό ραβδί και το σκουπόξυλό του. Τις πρώτες εβδομάδες ο Χάρι μουρμούριζε διάφορες ασυναρτησίες κι έσπαγε πλάκα με τον Ντάντλι, ο οποίος δραπέτευε από το δωμάτιο βάζοντας φτερά στα παχουλά πόδια του. Αλλά η παρατεταμένη σιωπή του Ρον και της Ερμιόνης τον έκανε να νιώσει τόσο αποκομμένος από τον κόσμο της μαγείας, ώστε έχασαν το γούστο τους ακόμη και τα πειράγματα στον Ντάντλι. Και τώρα ο Ρον κι η Ερμιόνη είχαν ξεχάσει τα γενέθλιά του.

Και τι δε θα 'δινε για ένα μήνυμα από το «Χόγκουαρτς», από οποιονδήποτε μάγο ή μάγισσα. Θα χαιρόταν ακόμη κι αν έβλεπε τον άσπονδο εχθρό του, το συμμαθητή του Ντράκο Μαλφόι, απλώς και μόνο για να βεβαιωθεί πως δεν ήταν όλα ένα όνειρο...

Όχι ότι ήταν εύκολη η χρονιά που μόλις είχε περάσει στο «Χόγκουαρτς». Στο τέλος του τελευταίου τριμήνου, ο Χάρι ήρθε πρόσωπο με πρόσωπο με το λόρδο Βόλντεμορτ αυτοπροσώπως. Μπορεί ο Βόλντεμορτ να ήταν η σκιά του παλιού του εαυτού, αλλά δεν έπαυε να είναι τρομακτικός, πανούργος κι αποφασισμένος να ανακτήσει την παλιά του δύναμη. Ο Χάρι μπορεί να γλιτώσε για δεύτερη φορά από τα νύχια του, αλλά σώθηκε την τελευταία στιγμή. Ακόμη και τώρα, έπειτα από τόσες εβδομάδες, ξυπνούσε τη νύχτα λουσμένος στον ιδρώτα κι αναρωτιόταν πού να ήταν τώρα ο Βόλντεμορτ, όταν θυμόταν το μπλαβί πρόσωπό του, τα μεγάλα, τρελά μάτια του...

Ξάφνου ο Χάρι ανακάθισε στο παγκάκι του κήπου. Κοιτούσε αφηρημένος τους θάμνους κι οι θάμνοι τού ανταπέδιδαν το βλέμμα. Ανάμεσα στα φύλλα είχαν εμφανιστεί δυο πελώρια πράσινα μάτια.

Ο Χάρι πετάχτηκε όρθιος, αλλά μια περιπαικτική φωνή ακούστηκε από την άλλη άκρη του κήπου.

«Ξέρω τι μέρα είναι», τραγουδούσε ο Ντάντλι καθώς ερχόταν προς το μέρος του σέρνοντας τα βήματά του.

Τα πελώρια μάτια ανάμεσα στα φύλλα ανοιγόκλεισαν κι εξαφανίστηκαν.

«Τι;» είπε ο Χάρι, χωρίς να τραβήξει το βλέμμα του από το σημείο όπου είχαν εμφανιστεί τα μάτια.

«Ξέρω τι μέρα είναι», επανέλαβε ο Ντάντλι καθώς τον πλησίαζε.

«Εύγε», είπε ο Χάρι. «Ωστε έμαθες επιτέλους τις μέρες της εβδομάδας;»

«Σήμερα είναι τα γενέθλιά σου», σάρκασε ο Ντάντλι. «Πώς και δεν έλαβες ευχετήριες κάρτες; Δεν έχεις φίλους στο πλήθιο σχολείο όπου σπουδάεις;»

«Πρόσεξε μη σ' ακούσει η μαμά σου να μιλάς για το σχολείο μου», είπε ψυχρά ο Χάρι.

Ο Ντάντλι τράβηξε πάνω το παντελόνι του, το οποίο γλιστρούσε μονίμως στον παχουλό ποπό του.

«Τι κοιτάς στους θάμνους;» ρώτησε τον Χάρι καχύποπτα.

«Προσπαθώ να διαλέξω με ποιο ξόρκι θα τους βάλω φωτιά», είπε ο Χάρι.

Ο Ντάντλι πισωπάτησε αμέσως, με μια έκφραση πανικού στο στρουμπουλό πρόσωπό του.

«Δε... δεν μπορείς... ο μπαμπάς σου απαγόρευσε να κάνεις μάγια... είπε ότι θα σε διώξει από το σπίτι... και δεν έχεις πού αλλού να πας... δεν έχεις φίλους να σε πάρουν...»

«Τζίγκερι πόκερι!» είπε ο Χάρι με φωνή γεμάτη πάθος. «Χόκους πόκους... σκουίγκλι γουίγκλι...»

«Μαμάααα!» στρίγκλισε ο Ντάντλι κι έφυγε τρεχάλα για το σπίτι, σκοντάφτοντας μέσα στη φούρια του. «Μαμάααα! Κάνει ξέρεις τι!»

Ο Χάρι πλήρωσε ακριβά το ασείο του. Μολονότι η θεία Πετούνια γνώριζε ότι ο Χάρι δεν το έκανε σ' αλήθεια, καθόσον

ούτε οι θάμνοι ούτε ο Ντάντλι είχαν πάθει τίποτα, σήκωσε ένα τηγάνι με σαπουνάδες κι ετοιμάστηκε να του φέρει μια κατακεφαλιά. Ο Χάρι απέφυγε το τηγάνι σκύβοντας την τελευταία στιγμή. Ύστερα η θεία Πετούνια του ανέθεσε ένα σωρό αγγαρείες, με τη δήλωση ότι θα μείνει νησικός μέχρι να τις τελειώσει.

Ενώ ο Ντάντλι χαζολογούσε και τον κοίταζε τρώγοντας παγωτά, ο Χάρι καθάρισε τα παράθυρα, έπλυne το αυτοκίνητο, κούρεψε το γρασίδι και περιποιήθηκε τα παρτέρια, κλάδεψε και πότισε τις τριανταφυλλιές και, τέλος, έθαψε το παγκάκι του κήπου. Ο ήλιος τον χτυπούσε κατακέφαλα, φλογίζοντας τον αυχένα του. Ο Χάρι ήξερε πως ήταν λάθος του να αντιδράσει στην πρόκληση του Ντάντλι, αλλά ο Ντάντλι είπε αυτό ακριβώς που σκεφτόταν κι ο ίδιος... Ίσως τελικά να μην είχε κανένα φίλο στο «Χόγκουαρτς»...

Ερε και να 'βλεπαν από μια μεριά το διάσημο Χάρι Πότερ, σκεφτόταν πικρόχολα καθώς άπλωνε την κοπριά στα παρτέρια, με πιασμένη την πλάτη και τον ιδρώτα να τρέχει ποτάμι στο πρόσωπό του.

Είχε πάει επτά και μισή το απόγευμα, όταν άκουσε επιτέλους τη θεία Πετούνια να τον φωνάζει.

«Έλα μέσα! Πάτα στις εφημερίδες!»

Ο Χάρι μπήκε ανακουφισμένος στη σκιά της πεντακάθαρης κουζίνας. Πάνω στο ψυγείο ήταν η πουτίγκα για το βράδυ: ένα βουναλάκι με κρέμα ζαχαροπλαστικής και ζαχαρωμένες βιολέτες. Στο φούρνο ψηνόταν ένα μεγάλο κομμάτι γουρουνόπουλο.

«Φάε γρήγορα! Σε λίγο έρχονται οι Μείσον!» είπε κοφτά η θεία Πετούνια, δείχνοντάς του δύο φέτες ψωμί κι ένα κομμάτι τυρί πάνω στο τραπέζι. Η θεία Πετούνια φορούσε ήδη ένα φόρεμα σε χρώμα σομόν.

Ο Χάρι έπλυne τα χέρια του και καταβρόχθισε το φτωχικό του δείπνο. Μόλις τελείωσε, η θεία Πετούνια μάζεψε βιαστικά το πιάτο του λέγοντας: «Και τώρα πάνω! Γρήγορα!»

Καθώς περνούσε μπροστά από την πόρτα του σαλονιού, είδε το θείο Βέρνον και τον Ντάντλι με παπιγιόν και βραδινά σακάκια. Και πριν προλάβει καλά καλά να φτάσει στο πλατύσκαλο του πάνω ορόφου, άκουσε το κουδούνι να χτυπάει κι είδε το αγριωπό πρόσωπο του θείου Βέρνον στη βάση της σκάλας.

«Και να μην ακούσω κιχ!» βρυχήθηκε ο θείος Βέρνον προς τη μεριά του.

Ο Χάρι πήγε στο δωμάτιό του πατώντας στις μύτες των ποδιών του, μπήκε μέσα, έκλεισε την πόρτα κι ετοιμάστηκε να πέσει στο κρεβάτι του.

Το πρόβλημα όμως ήταν πως εκεί καθόταν ήδη κάποιος άλλος.

Η προειδοποίηση του Ντόμπι

Ο Χάρι κατάφερε να πνίξει μια κραυγή έκπληξης, αλλά με μεγάλη δυσκολία. Το μικροσκοπικό πλάσμα που καθόταν στο κρεβάτι είχε μεγάλα αφτιά, σαν της νυχτερίδας, και γουρλωτά πράσινα μάτια, σαν τα μπαλάκια του τένις. Ο Χάρι κατάλαβε αμέσως πως αυτό ήταν το πλάσμα που τον παρακολουθούσε το πρωί κρυμμένο στους θάμνους του κήπου.

Καθώς κοίταζαν ο ένας τον άλλο, ο Χάρι άκουσε τη φωνή του Ντάντλι από το χολ.

«Μου δίνετε, σας παρακαλώ, τα παλτά σας;»

Το αλλόκοτο πλάσμα κατέβηκε από το κρεβάτι και υποκλίθηκε τόσο βαθιά, που η λεπτή, μακριά μύτη του άγγιξε το χαλί. Ο Χάρι πρόσεξε ότι φορούσε ένα ρούχο που θύμιζε μαξιλαροθήκη, με ανοίγματα για να βγαίνουν τα χέρια και τα πόδια.

«Ε... γεια», είπε νευρικά ο Χάρι.

«Ο Χάρι Πότερ!» είπε το πλάσμα με ψιλή, διαπεραστική φωνή, που ο Χάρι ήταν σίγουρος ότι ακούστηκε ως το ισόγειο. «Πόσο καιρό ήθελε να σας γνωρίσει ο Ντόμπι, κύριε... Τι τιμή...»

«Ε... ευχαριστώ», είπε ο Χάρι και πήγε στο γραφείο του τοίχο τοίχο, όπου σωριάστηκε στην καρέκλα, δίπλα από τη Χέντβιχ, η οποία κοιμόταν στο μεγάλο κλουβί της. Ήθελε να ρωτήσει: «Τι είσαι;» Αλλά, για να μη φανεί αγενής, είπε: «Ποιος είσαι;»

«Ο Ντόμπι, κύριε. Ο Ντόμπι, ένα ασήμαντο σπιτικό ζωτικό», είπε το πλάσμα.

«Α, αλήθεια;» είπε ο Χάρι. «Ε... χωρίς να θέλω να φανώ αγενής... δεν είναι κατάλληλη η ώρα για επισκέψεις ζωτικών στο δωμάτιό μου».

Από το σαλόνι ακούστηκε το διαπεραστικό, προσποιητό γέλιο της θείας Πετούνια. Το ζωτικό έσκυψε το κεφάλι.

«Όχι ότι δε χάρηκα για τη γνωριμία», πρόσθεσε βιασικά ο Χάρι, «αλλά, ε... υπάρχει ειδικός λόγος που βρίσκεσαι εδώ;»

«Ω, ναι, κύριε», είπε σοβαρά ο Ντόμπι. «Ο Ντόμπι ήρθε να σας πει, κύριε... Ο Ντόμπι δυσκολεύεται, κύριε... δεν ξέρει από πού ν' αρχίσει...»

«Κάθισε», είπε ευγενικά ο Χάρι δείχνοντάς του το κρεβάτι.

Κι είδε έντρομος το ζωτικό να ξεσπά σε κλάματα, σε θορυβώδη κλάματα.

«Κ... κάθισε!» φώναξε. «Ποτέ μη...»

Ο Χάρι είχε την εντύπωση ότι οι ομιλίες από κάτω είχαν κοπάσει προς στιγμήν.

«Συγγνώμη», ψιθύρισε, «δεν ήθελα να σε προσβάλω».

«Να προσβάλετε τον Ντόμπι!» αναφώνησε πνιχτά το ζωτικό. «Ποτέ μάγος δεν πρόσφερε κάθισμα στον Ντόμπι... ποτέ δεν του φέρθηκε σαν ίσος...»

Ο Χάρι, που προσπαθούσε να πει «Σς!» στο ζωτικό και ταυτόχρονα να το καλμάρει, το οδήγησε στο κρεβάτι και το έβαλε να καθίσει. Έτσι όπως τρανταζόταν το σώμα του από τους λυγμούς, έμοιαζε με μεγάλη, δύσμορφη κούκλα. Κάποια στιγμή ανέκτησε επιπέλους την αυτοκυριαρχία του και κάρφωσε τα πελώρια, βουρκωμένα μάτια του στον Χάρι, με μια έκφραση απόλυτης λατρείας.

«Καθώς φαίνεται, δε θα έχεις γνωρίσει πολλούς μάγους με φιλότιμο», είπε ο Χάρι προσπαθώντας να του φτιάξει τη διάθεση.

Ο Ντόμπι κούνησε αρνητικά το κεφάλι. Μετά πετάχτηκε όρθιος εντελώς απροειδοποίητα και βάλθηκε να χτυπά με μανία

το κεφάλι του στο παράθυρο, κραυγάζοντας: «Κακέ Ντόμπι! Κακέ Ντόμπι!»

«Μη... τι κάνεις εκεί;» πρόφερε πνιχτά ο Χάρι, καθώς ορμούσε πάνω του και τον τραβούσε πίσω στο κρεβάτι.

Η Χέντβιχ ξύπνησε βγάζοντας μια στριγκιά κραυγή και βάλθηκε να χτυπά με μανία τα φτερά της στα κάγκελα του κλουβιού.

«Ο Ντόμπι πρέπει να τιμωρήσει τον εαυτό του, κύριε», είπε το ζωτικό, το οποίο είχε αλληθωρίσει ελαφρώς. «Ο Ντόμπι ήταν έτοιμος να κακολογήσει την οικογένειά του...»

«Την οικογένειά του;»

«Την οικογένεια των μάγων που υπηρετεί ο Ντόμπι, κύριε... Ο Ντόμπι είναι σπιτικό ζωτικό, υποχρεωμένο να υπηρετεί για πάντα το ίδιο σπίτι και την ίδια οικογένεια...»

«Ξέρουν πως ήρθες εδώ;» ρώτησε με περιέργεια ο Χάρι.

Ο Ντόμπι αναρίγησε.

«Α, όχι, κύριε, όχι... Ο Ντόμπι θα τιμωρήσει σκληρά τον εαυτό του που ήρθε να σας δει, κύριε. Ο Ντόμπι θα κλείσει τα αφτιά του στην πόρτα του φούρνου γι' αυτό που έκανε. Αν το μάθουν, κύριε...»

«Μα δε θα το καταλάβουν αν κλείσεις τα αφτιά σου στην πόρτα του φούρνου;»

«Ο Ντόμπι αμφιβάλλει, κύριε. Ο Ντόμπι τιμωρεί πολύ συχνά τον εαυτό του κι εκείνοι ποτέ δεν τον αποτρέπουν. Μερικές φορές μάλιστα του βάζουν κι άλλες τιμωρίες...»

«Και γιατί δε φεύγεις; Γιατί δεν το σκας;»

«Τα σπιτικά ζωτικά, κύριε, μπορούν να φύγουν μόνο αν τα ελευθερώσουν οι κύριοί τους. Κι οι δικοί μου δε θα ελευθερώσουν ποτέ τον Ντόμπι... Ο Ντόμπι θα υπηρετεί αυτή την οικογένεια μέχρι να πεθάνει, κύριε...»

Ο Χάρι είχε σαστίσει.

«Κι εγώ που νόμιζα πως κακοπερνάω επειδή θα μείνω εδώ άλλο ένα μήνα», είπε. «Σε σύγκριση με τους δικούς σου, οι Ντάρ-

σλι φαντάζουν αγγελούδια. Δεν μπορεί να σε βοηθήσει κανείς; Μήπως μπορώ να σε βοηθήσω εγώ;»

Μόλις ο Χάρι το είπε, την ίδια στιγμή το μετάνιωσε. Ο Ντόμπι αναλύθηκε ξανά σε λυγμούς ευγνωμοσύνης.

«Σε παρακαλώ», ψιθύρισε αλαφιασμένος ο Χάρι, «σταμάτα, να χαρείς. Αν ακούσουν τίποτα οι Ντάρσλι, αν καταλάβουν πως βρίσκεσαι εδώ...»

«Ο Χάρι Πότερ ρωτάει αν μπορεί να βοηθήσει τον Ντόμπι... Ο Ντόμπι είχε ακούσει για τη μεγαλοσύνη σας, κύριε, αλλά για την καλοσύνη σας... δεν ήξερε τίποτα ο Ντόμπι...»

«Αυτά που έχεις ακούσει για τη μεγαλοσύνη μου είναι βλακείες και τίποτα παραπάνω. Δεν είμαι καν ο πρώτος της τάξης μου. Η Ερμιόνη είναι η πρώτη που...» άρχισε να λέει ο Χάρι με πρόσωπο κατακόκκινο.

Αλλά σταμάτησε αμέσως, γιατί του ήταν οδυνηρό να σκέφτεται την Ερμιόνη.

«Ο Χάρι Πότερ είναι σεμνός και μετριόφρων», είπε όλο σεβασμό ο Ντόμπι και τα μάτια του φωτίστηκαν. «Ο Χάρι Πότερ δε λέει τίποτα για το θρίαμβό του εναντίον του Ακατονόμαστου».

«Του Βόλντεμορτ;» ρώτησε ο Χάρι.

Ο Ντόμπι βούλωσε τα αφτιά του με τα χέρια του και βόγκηξε: «Μην ξαναπείτε το όνομά του, κύριε! Μην το ξαναπείτε!»

«Συγγνώμη», έσπευσε να απολογηθεί ο Χάρι. «Ξέρω πολλούς που δεν τους αρέσει, όπως ο φίλος μου ο Ρον...»

Σταμάτησε πάλι. Του ήταν οδυνηρό να σκέφτεται τον Ρον.

Ο Ντόμπι έσκυψε προς το μέρος του, με μάτια γουρλωμένα σαν προβολείς.

«Ο Ντόμπι άκουσε», είπε βραχνά, «ότι ο Χάρι Πότερ συνάντησε για δεύτερη φορά τον Άρχοντα του Σκότους, πριν από μερικές εβδομάδες... κι ότι ο Χάρι Πότερ γλίτωσε πάλι».

Ο Χάρι έγνεψε καταφατικά και τα μάτια του Ντόμπι βούρκωσαν ξαφνικά.

«Αχ, κύριε», κοντανάσανε σκουπίζοντας τα δάκρυά του με την άκρη της βρόμικης μαξιλαροθήκης που φορούσε, «ο Χάρι Πότερ είναι ανδρείος και ατρόμητος! Αντιμετώπισε ένα σωρό κινδύνους! Αλλά ο Ντόμπι ήρθε να προστατέψει τον Χάρι Πότερ, να τον προειδοποιήσει, έστω κι αν πρέπει μετά να κλείσει τα αφτιά του στην πόρτα του φούρνου... Ο Χάρι Πότερ δεν πρέπει να ξαναγυρίσει στο “Χόγκουαρτς”».

Τη σιωπή που ακολούθησε έσπαγε μόνο ο θόρυβος των μαχαιροπίρουνων από το ισόγειο κι η ομιλία του θείου Βέρνον, η οποία ακουγόταν πνιχτή ως εκεί.

«Τ... τι;» τραύλισε ο Χάρι. «Πρέπει να γυρίσω. Τα μαθήματα αρχίζουν την πρώτη Σεπτεμβρίου. Δε βλέπω την ώρα να φύγω. Δε φαντάζεσαι τι τραβάω εδώ. Δεν έχω θέση εδώ. Η θέση μου είναι στο “Χόγκουαρτς”».

«Όχι, όχι, όχι», τσίριξε ο Ντόμπι, κουνώντας τόσο ζωηρά το κεφάλι, που τα αφτιά του ανέμιζαν. «Ο Χάρι Πότερ πρέπει να μείνει εδώ, όπου είναι ασφαλής. Είναι πολύ σπουδαίος, πολύ καλός για να πεθάνει. Αν ο Χάρι Πότερ γυρίσει στο “Χόγκουαρτς”, θα διατρέξει θανάσιμο κίνδυνο».

«Γιατί;» απόρησε ο Χάρι.

«Εξυφαίνεται μια συνωμοσία, κύριε. Υπάρχει ένα ολόκληρο σχέδιο να προκληθούν φέτος φοβερά πράγματα στο “Χόγκουαρτς”», ψιθύρισε ο Ντόμπι τρέμοντας σύγκορμος. «Ο Ντόμπι το ξέρει εδώ και μήνες, κύριε. Ο Χάρι Πότερ δεν πρέπει να θέσει τον εαυτό του σε κίνδυνο. Είναι πολύ σημαντικός, κύριε!»

«Τι εννοείς “φοβερά πράγματα”;» είπε ευθύς ο Χάρι. «Ποιος τα σχεδιάζει;»

Ο Ντόμπι έβγαλε έναν παράξενο, πνιχτό ήχο κι ύστερα άρχισε να χτυπάει πάλι το κεφάλι του στον τοίχο.

«Εντάξει, κατάλαβα!» φώναξε ο Χάρι αρπάζοντας από το μπράτσο το ζωτικό για να το σταματήσει. «Δεν μπορείς να μου πεις. Αλλά γιατί με προειδοποιείς;» Ξάφνου έκανε μια δυσάρεστη

σκέψη. «Στάσου... δε φαντάζομαι να είναι ανακατεμένος ο Βολ... συγγνώμη, ο Ξέρεις-Ποιος; Μπορείς να γνέψεις απλώς», πρόσθεσε ξαφνικά, καθώς το κεφάλι του Ντόμπι πλησίαζε επικίνδυνα τον τοίχο για μιαν ακόμη φορά.

Ο Ντόμπι έγνεψε αρνητικά.

«Όχι, όχι ο Ακατονόμαστος, κύριε».

Όμως ο Ντόμπι είχε γουρλώσει τα μάτια σαν να προσπαθούσε να του κάνει μια νύξη. Ο Χάρι αδυνατούσε να καταλάβει.

«Δεν έχει αδελφό, έτσι;» ρώτησε ο Χάρι το ζωτικό.

Ο Ντόμπι κούνησε αρνητικά το κεφάλι, γουρλώνοντας ακόμη πιο πολύ τα μάτια.

«Τότε δεν μπορώ να φανταστώ ποιος άλλος θα επιδίωκε να προκαλέσει φοβερά πράγματα στο “Χόγκουαρτς”», είπε ο Χάρι αμήχανος. «Θέλω να πω... κατ’ αρχάς είναι εκεί ο Ντάμπλντορ... Ξέρεις ποιος είναι ο Ντάμπλντορ, έτσι;»

Ο Ντόμπι ένευσε καταφατικά.

«Ο Άλμπους Ντάμπλντορ είναι ο σπουδαιότερος διευθυντής που πέρασε ποτέ από το “Χόγκουαρτς”. Ο Ντόμπι το ξέρει, κύριε. Ο Ντόμπι έχει ακούσει ότι οι δυνάμεις του Ντάμπλντορ συναγωνίζονται εκείνες που είχε ο Ακατονόμαστος στον κολοφώνα της δόξας του. Αλλά, κύριε», η φωνή του Ντόμπι έγινε ένας επιπακτικός ψιθύρος, «υπάρχουν δυνάμεις που ο Ντάμπλντορ δεν μπορεί... που κανένας αξιοπρεπής μάγος...»

Και πριν ο Χάρι προλάβει να τον εμποδίσει, ο Ντόμπι πήδησε στο κρεβάτι, άρπαξε το πορτατίφ του Χάρι και βάλθηκε να το κοπανάει στο κεφάλι του βγάζοντας διαπεραστικές στριγκλιές.

Ξάφνου στο ισόγειο επικράτησε σιωπή. Δύο δευτερόλεπτα αργότερα ο Χάρι άκουσε, με την καρδιά του να χτυπάει σαν τρελή, το θείο Βέρνον να βγαίνει στο χολ και να φωνάζει: «Αυτό το παλιόπαιδο, ο Ντάντλι, θα ξέχασε πάλι την τηλεόραση ανοιχτή!»

«Γρήγορα στην ντουλάπα!» ψιθύρισε επιπακτικά ο Χάρι στον Ντόμπι, σπρώχνοντάς τον ταυτόχρονα στην ντουλάπα, ενώ ο

ίδιος μόλις που πρόλαβε να ξαπλώσει στο κρεβάτι τη στιγμή που το πόμολο της πόρτας άρχισε να γυρίζει.

«Τι στο διάολο κάνεις;» ρώτησε ο θείος Βέρνον με σφιγμένα δόντια, φέρνοντας το πρόσωπό του κοντά στο πρόσωπο του Χάρι. «Μόλις κατέστρεψες το κλου του ανεκδότη μου με το Γιαπωνέζο παίκτη του γκολφ... Αν ξανακούσω τον παραμικρό θόρυβο, θα μετανιώσεις την ώρα και τη στιγμή που γεννήθηκες!»

Και βγήκε φουριόζος από το δωμάτιο.

Ο Χάρι έβγαλε τρέμοντας τον Ντόμπι από την ντουλάπα.

«Βλέπεις τι τραβάω;» είπε. «Βλέπεις γιατί πρέπει να γυρίσω οπωσδήποτε στο “Χόγκουαρτς”; Είναι το μόνο μέρος όπου έχω... όπου νομίζω ότι έχω φίλους.»

«Φίλους που δεν έστειλαν ούτε ένα γράμμα στον Χάρι Πότερ;» είπε πονηρά ο Ντόμπι.

«Δε θα είχαν χρόν... Μια στιγμή», συνοφρυώθηκε ο Χάρι. «Κι εσύ πού ξέρεις ότι δε μου έγραψαν οι φίλοι μου;»

Ο Ντόμπι μετατόπισε αμήχανα το βάρος του από το ένα πόδι στο άλλο.

«Ο Χάρι Πότερ δεν πρέπει να θυμώσει με τον Ντόμπι. Ο Ντόμπι το έκανε για το καλό του...»

«Εσύ έπαιρνες κι έκρυβες τα γράμματά μου;»

«Ο Ντόμπι τα έχει εδώ, κύριε», είπε το ζωτικό.

Πισωπάτησε για να μην τον φτάνει ο Χάρι κι έβγαλε ένα κοτρό πάκο φακέλους μέσα από τη μαξιλαροθήκη που φορούσε. Ο Χάρι διέκρινε το καλλιγραφικό γράψιμο της Ερμιόνης, τα τσαπατσούλικα γράμματα του Ρον και κάτι ορنيθοσκαλίσματα που πρέπει να ήταν του Χάγκριντ, του δασοφύλακα του «Χόγκουαρτς».

Ο Ντόμπι κοίταξε με αγωνία τον Χάρι.

«Ο Χάρι Πότερ δεν πρέπει να θυμώσει... Ο Ντόμπι ήλπιζε... Αν ο Χάρι Πότερ νόμιζε ότι τον ξέχασαν οι φίλοι του... ο Χάρι Πότερ δε θα ήθελε να γυρίσει στη σχολή, κύριε...»

Ο Χάρι δεν του έδωσε σημασία. Προσπάθησε να αρπάξει τα γράμματα, αλλά ο Ντόμπι τραβήχτηκε με ένα πήδημα.

«Ο Χάρι Πότερ θα τα πάρει, κύριε, αν μου δώσει το λόγο του ότι δε θα επιστρέψει στο “Χόγκουαρτς”. Αχ, κύριε, είναι ένας κίνδυνος που πρέπει να αποφύγετε πάση θυσία! Πείτε μου ότι δε θα γυρίσετε, κύριε!»

«Όχι», είπε θυμωμένος ο Χάρι. «Δώσε μου τα γράμματα των φίλων μου!»

«Τότε ο Χάρι Πότερ δεν αφήνει άλλη επιλογή στον Ντόμπι», είπε μελαγχολικά το ξωπικό.

Και πριν ο Χάρι προλάβει να κάνει οτιδήποτε, ο Ντόμπι έτρεξε στην πόρτα, την άνοιξε και κατέβηκε τις σκάλες σαν αστραπή.

Ο Χάρι έτρεξε ξοπίσω του, με στόμα στεγνό και στομάχι σφιγμένο, προσπαθώντας να μην κάνει θόρυβο. Κατέβηκε με ένα σάλτο τα έξι τελευταία σκαλοπάτια και προσγειώθηκε με τα τέσσερα στο χαλί του χολ, κοιτάζοντας ολόγυρα για τον Ντόμπι. Από την τραπεζαρία ακουγόταν ο θείος Βέρνον να λέει: «... πείτε στην Πετούνια εκείνο το ανέκδοτο με τους Αμερικανούς υδραυλικούς, κύριε Μείσον. Πεθαίνει να το ακούσει...»

Ο Χάρι έτρεξε από το χολ στην κουζίνα κι ένιωσε το στομάχι του να δένεται κόμπος.

Η αριστουργηματική πουτίγκα της θείας Πετούνια, το βουναλάκι με την κρέμα γάλακτος και τις ζαχαρωμένες βιολέτες, πετούσε λίγο πιο κάτω από το ταβάνι. Ο Ντόμπι ήταν σκαρφαλωμένος πάνω σε ένα γωνιακό ντουλάπι.

«Όχι», βόγκηξε ο Χάρι. «Σε παρακαλώ... θα με σκοτώσουν...»

«Να πει ο Χάρι Πότερ ότι δε θα γυρίσει στη σχολή...»

«Ντόμπι... σε παρακαλώ...»

«Πείτε το, κύριε...»

«Δεν μπορώ!»

Ο Ντόμπι του έριξε ένα τραγικό βλέμμα.

«Τότε ο Ντόμπι πρέπει να το κάνει, κύριε, για το καλό του Χάρι Πότερ».

Η πουτίγκα έπεσε στο πάτωμα με έναν εκκωφαντικό πάταγο. Η κρέμα πισίλισε τοίχους και παράθυρα καθώς ο δίσκος θρυμματιζόταν. Ο Ντόμπι εξαφανίστηκε με έναν κρότο σαν από μαστίγιο.

Ακουστήκαν κραυγές από την τραπεζαρία κι ο θεός Βέρνον όρμησε στην κουζίνα. Βρήκε τον Χάρι μαρμαρωμένο από το σοκ και πασαλειμμένο από την κορυφή ως τα νύχια με την πουτίγκα της θείας Πετούνια.

Στην αρχή φάνηκε ότι ο θεός Βέρνον θα κατάφερνε να τα μπαλώσει.

«Δεν είναι τίποτα. Ο ανιψιός μας –διαταραγμένος πνευματικά– τaráζεται όταν βλέπει ξένους, γι' αυτό τον κρατάμε πάνω...»

Ηρέμησε κάπως τους αναστατωμένους Μείσον και, αφού τους έστειλε πίσω στην τραπεζαρία, έταξε στον Χάρι ότι θα τον σαπίσει στο ξύλο μόλις φύγουν οι επισκέπτες. Ύστερα του έδωσε τη σφουγγαρίστρα. Η θεία Πετούνια έβγαλε παγωτό από τον καταψύκτη κι ο Χάρι, τρέμοντας ακόμη, στρώθηκε να καθαρίσει την κουζίνα.

Τη στιγμή που όλα φαίνονταν να έχουν ηρεμήσει πάλι κι ο θεός Βέρνον να πλησιάζει με επιτυχία το στόχο του, να «κλείσει» δηλαδή την πολυπόθητη δουλειά, μια κουκουβάγια ήρθε και τα κατέστρεψε όλα.

Η θεία Πετούνια περιέφερε ένα κουτάκι με καραμέλες μέντας γύρω γύρω στο τραπέζι, όταν μια τεράστια κουκουβάγια μπήκε από το παράθυρο της τραπεζαρίας, πέταξε ένα γράμμα στο κεφάλι της κυρίας Μείσον και έφυγε πετώντας. Η κυρία Μείσον άρχισε να ουρλιάζει σαν μαινάδα και βγήκε τρέχοντας από το σπίτι, φωνάζοντας κάτι για παρανοϊκούς. Ο κύριος Μείσον έμεινε μόνο όσο χρειάζοταν για να εξηγήσει στους Ντάρσλι ότι η γυναίκα του φοβόταν παθολογικά τα πουλιά κάθε είδους και μεγέθους

και να ρωτήσει αν συνήθιζαν να κάνουν συχνά τέτοιες φάρσες.

Ο Χάρι στεκόταν στην κουζίνα έχοντας για στήριγμα το κοντάρι της σφουγγαρίστρας, όταν ο θεός Βέρνον όρμησε καταπάνω του με μια δαιμονική λάμψη στα μικροσκοπικά μάτια του.

«Διάβασέ το!» ψιθύρισε μοχθηρά, τείνοντάς του το γράμμα που είχε φέρει η κουκουβάγια. «Εμπρός, διάβασέ το!»

Ο Χάρι το πήρε. Δεν έγγραφε ευχές για τα γενέθλιά του.

Αγαππτε κύριε Πότερ,

Πληροφορηθήκαμε ότι απόψε στις εννέα και δώδεκα εφαρμόστηκε στον τόπο κατοικίας σας ένα πηπτικό μαγικό ξόρκι.

Όπως γνωρίζετε, οι ανήλικοι μάγοι απαγορεύεται να εκτελούν μάγια εκτός σχολής. Εάν επαναληφθεί, ενδέχεται ακόμη και να αποβληθείτε από τη σχολή (Κανονισμός περί Προληπτικών Περιορισμών της Χρήσης Μαγείας από Ανηλίκους, 1875, παράγραφος Γ).

Θα θέλαμε να σας υπενθυμίσουμε επίσης ότι κάθε μαγική δραστηριότητα που κινδυνεύει να γίνει αντιληπτή από τα μέλη της εξωμαγικής κοινότητας (Μαγκλ) συνιστά βαρύ παράπτωμα σύμφωνα με το άρθρο 13 του Θεσπίσματος περί Μυστικότητας της Διεθνούς Ομοσπονδίας Μάγων.

Καλές διακοπές!

Ειλικρινώς υμετέρα,

Μαφάλντα Χόγκρικ.

Γραφείο Ανάρμοστης Χρήσης Μαγείας,

Υπουργείο Μαγείας.

Ο Χάρι σήκωσε τα μάτια του από το γράμμα που κρατούσε και ξεροκατάπιε.

«Δε μας είχες πει ότι απαγορεύεται να κάνεις μάγια εκτός σχολής», είπε ο θεός Βέρνον, ενώ στα μάτια του χόρευε μια τρελή λάμψη. «Ξέχασες να το αναφέρεις... Σου διέφυγε, τολμώ

να πω...» Κοιτούσε τον Χάρι σαν πελώριο μπουλντόγκ, με όλα τα δόντια γυμνωμένα. «Σου έχω νέα λοιπόν, αγόρι μου... Θα σε κλειδώσω στο δωμάτιό σου... Δε θα ξαναπάς στη σχολή... ποτέ... Κι αν κάνεις μάγια για να βγεις από το δωμάτιό σου, θα σε αποβάλουν για πάντα!»

Κι έσυρε τον Χάρι στο πάνω πάτωμα γελώντας ασταμάτητα σαν μανιακός.

Ο θείος Βέρνον τήρησε, δυστυχώς, το λόγο του. Την άλλη μέρα έφερε έναν τεχνίτη να βάλει κάγκελα στο παράθυρο του Χάρι. Ο ίδιος ο θείος Βέρνον εγκατέστησε ένα πορτάκι στο κάτω μέρος της πόρτας του Χάρι, μέσα από το οποίο έσπρωχνε το λιγοστό φαγητό τρεις φορές τη μέρα. Για να πάει στην τουαλέτα ο Χάρι, του επέτρεπαν να βγει μια φορά το πρωί και μια το βράδυ. Το υπόλοιπο εικοσιτετράωρο έμενε κλειδωμένος μέσα.

Τρεις μέρες αργότερα, οι Ντάρσλι δεν έδειχναν κανένα σημάδι υποχώρησης κι ο Χάρι δεν έβλεπε κανέναν τρόπο να σωθεί από αυτή την κατάσταση. Ξαπλωμένος στο κρεβάτι, παρακολουθούσε τη δύση του ήλιου πίσω από τα κάγκελα κι αναρωπιόταν απελπισμένος τι θα απογίνει.

Ποιο το όφελος να βγει με μάγια από το δωμάτιό του, αν τον απέβαλαν για πάντα από το «Χόγκουαρτς»; Ωστόσο η ζωή στην οδό Πριβέτ είχε γίνει μαρτύριο. Τώρα που οι Ντάρσλι ήξεραν πως δεν κινδύνευαν να ξυπνήσουν μια ωραία πρωία μεταμορφωμένοι σε νυχτερίδες, είχε χάσει το μοναδικό όπλο του. Μπορεί να τον έσωσε ο Ντόμπι από τα φοβερά και τρομερά που θα συνέβαιναν στο «Χόγκουαρτς», αλλά, έτσι όπως πήγαιναν τα πράγματα, θα πέθαινε τελικά από την πείνα.

Το πορτάκι της πόρτας έτριξε κι εμφανίστηκε το χέρι της θείας Πετούνια, που έσπρωξε μέσα ένα μπολ με σούπα κονσέρβα. Ο Χάρι, που πονούσε το στομάχι του από την πείνα, πετάχτηκε

από το κρεβάτι κι άρπαξε το μπολ. Η σούπα ήταν παγωμένη, αλλά ήπие τη μισή με μια γουλιά. Μετά πήγε στο κλουβί της Χέντβιχ, ανέσυρε τα παπαριασμένα λαχανικά από τον πάτο του μπολ και τα έβαλε στο πιατάκι της. Η Χέντβιχ φούσκωσε τα φτερά της και του έριξε ένα βλέμμα έσχατης περιφρόνησης.

«Δεν κάνεις καλά να μου γυρνάς το ράμφος σου. Δεν έχουμε τίποτα άλλο», είπε σκυθρωπά ο Χάρι.

Άφησε το άδειο μπολ στο πάτωμα, μπροστά στο πορτάκι, και ξάπλωσε στο κρεβάτι πιο πεινασμένος από πριν.

Στην περίπτωση που ήταν ακόμη ζωντανός σε ένα μήνα, τι θα γινόταν αν δεν εμφανιζόταν στο «Χόγκουαρτς»; Θα έστελναν άραγε κάποιον να δει γιατί δε γύρισε; Είχαν τη δυνατότητα να αναγκάσουν τους Ντάρσλι να τον αφήσουν να φύγει;

Το δωμάτιο σκοτεινίασε. Ο Χάρι βυθίστηκε σε έναν ύπνο ανήσυχο, εξουθενωμένος, με το στομάχι του να γουργουρίζει και στο μυαλό του να κλωθογυρίζουν τα ίδια, αναπάντητα ερωτήματα.

Ονειρεύτηκε ότι ήταν έκθεμα του ζωολογικού κήπου και ότι στο κλουβί του είχαν κρεμάσει μια ταμπέλα που έγραφε «Ανήλικος Μάγος». Ο κόσμος συνωσιζόταν γύρω από τα κάγκελα, ενώ εκείνος ήταν ξαπλωμένος, εξουθενωμένος από την πείνα, σε ένα αχυρόστρομα. Διέκρινε το πρόσωπο του Ντόμπι ανάμεσα στο πλήθος κι άρχισε να φωνάζει ζητώντας του βοήθεια, αλλά ο Ντόμπι είπε: «Ο Χάρι Πότερ είναι ασφαλής εδώ, κύριε!» Κι εξαφανίστηκε. Μετά εμφανίστηκαν οι Ντάρσλι κι ο Ντάντλι άρχισε να τον περιγελά χτυπώντας τα κάγκελα του κλουβιού.

«Σταμάτα», μουρμούρισε ο Χάρι καθώς τα χτυπήματα σφυροκοπούσαν το μουδιασμένο του μυαλό. «Άσε με ήσυχο... Κόφ' το... Θέλω να κοιμηθώ...»

Άνοιξε τα μάτια. Το φως της σελήνης γλιστρούσε μέσα από τα κάγκελα. Κάποιος τον κοιπούσε με γουρλωμένα μάτια πίσω από τα κάγκελα· κάποιος με μακριά μύτη, φακίδες και κόκκινα μαλλιά.

Έξω από το παράθυρο του Χάρι βρισκόταν ο Ρον Ουέσλι.

Το Μπάροου

Ρον!» αναφώνησε ο Χάρι κι έτρεξε να σηκώσει το τζάμι για να μπορέσουν να μιλήσουν μέσα από τα κάγκελα. «Ρον, πώς... τι;»

Ο Χάρι έμεινε με το στόμα ανοιχτό όταν συνειδητοποίησε αυτό που αντίκριζε. Ο Ρον είχε βγάλει το κεφάλι από το πίσω τζάμι ενός παλιού τρκουάζ αυτοκινήτου, το οποίο ήταν σταθμευμένο στον αέρα. Ο Φρεντ κι ο Τζορτζ, οι μεγαλύτεροι, δίδυμοι αδελφοί του Ρον, χαμογελούσαν στον Χάρι από τα μπροστινά καθίσματα.

«Είσαι καλά, Χάρι;»

«Τι γίνεται εδώ;» είπε ο Ρον. «Γιατί δεν απάντησες στα γράμματά μου; Σου έγραφα γύρω στις δώδεκα φορές για να σε καλέσω, κι ύστερα ήρθε σπίτι ο μπαμπάς κι είπε ότι έλαβες επίσημη προειδοποίηση επειδή έκανες μάγια μπροστά στους Μαγκλ...»

«Δεν το έκανα εγώ... Κι αυτός πού το ξέρει;»

«Δουλεύει στο υπουργείο», είπε ο Ρον. «Ξέρεις πως απαγορεύονται τα μάγια εκτός σχολής...»

«Για δεσ ποιος μιλάει», είπε ο Χάρι, κοιτάζοντας με νόημα το ιπτάμενο αυτοκίνητο.

«Αυτό δεν πιάνεται», είπε ο Ρον. «Εμείς το δανειστήκαμε απλώς. Είναι του μπαμπά, δεν το μαγέψαμε εμείς. Ενώ το να κάνεις μάγια μπροστά στους Μαγκλ με τους οποίους ζεις...»

«Σου είπα, δεν τα έκανα εγώ. Αλλά πού να σου εξηγήσω τώρα, είναι μεγάλη ιστορία. Κοίτα, μπορείς να ειδοποιήσεις το “Χόγκουαρτς” ότι οι Ντάρσλι με έχουν φυλακισμένο και δε με αφήνουν να γυρίσω; Κι αν κάνω ότι ελευθερώνομαι με μάγια, το υπουργείο θα νομίζει ότι είναι η δεύτερη φορά μέσα σε τρεις μέρες που κάνω μάγια και...»

«Κόψε τις φλυαρίες», είπε ο Ρον. «Ήρθαμε να σε πάρουμε μαζί μας, στο σπίτι».

«Μα ούτε κι εσείς μπορείτε να με ελευθερώσετε με μάγια...»

«Δε χρειάζεται», είπε ο Ρον κι έδειξε τα μπροστινά καθίσματα χαμογελώντας. «Ξεκνάς ποιον έχω μαζί μου».

«Δέσε το στα κάγκελα», είπε ο Φρεντ πετώντας ένα σκοινί στον Χάρι.

«Αν ξυπνήσουν οι Ντάρσλι, είμαι χαμένος», είπε ο Χάρι καθώς έδενε το σκοινί σε ένα κάγκελο κι ο Φρεντ μάρσαρε το αυτοκίνητο.

«Κάνε πίσω και μη φοβάσαι τίποτα», είπε ο Φρεντ.

Ο Χάρι αποτραβήχτηκε στις σκιές δίπλα από το κλουβί της Χέντβιχ, η οποία προφανώς είχε αντιληφθεί την κρισιμότητα της στιγμής και καθόταν ήσυχη κι ακίνητη. Το αυτοκίνητο μάρσαρε όλο και πιο δυνατά μέχρι που, ξαφνικά, τα κάγκελα αποσπάστηκαν με ένα δυνατό κρότο από τον τοίχο. Ο Χάρι έτρεξε στο παράθυρο κι είδε τα κάγκελα να κρέμονται λίγα μέτρα πάνω από το έδαφος. Ο Ρον βάλθηκε να μαζεύει λαχανιασμένος το σκοινί. Ο Χάρι αφουγκράστηκε ανήσυχος, αλλά δεν άκουσε τίποτα από την κρεβατοκάμαρα των Ντάρσλι.

Όταν ο Ρον μάζεψε τα κάγκελα και τα έριξε στο πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου, ο Φρεντ έκανε όπισθεν και σταμάτησε όσο πιο κοντά γινόταν στο παράθυρο του Χάρι.

«Μπες μέσα», είπε ο Ρον.

«Μα τα πράγματά μου... το μαγικό ραβδί μου... το σκουπόξυλό μου...»

«Πού είναι;»

«Κλειδωμένα στη μικρή αποθήκη κάτω από τις σκάλες. Και δεν μπορώ να βγω από το δωμάτιο...»

«Κανένα πρόβλημα», είπε ο Τζορτζ από τη θέση του συνοδηγού. «Κάνε στην άκρη, Χάρι».

Ο Φρεντ κι ο Τζορτζ πέρασαν προσεκτικά από το παράθυρο στο δωμάτιο του Χάρι. *Οφείλω να τους το αναγνωρίσω*, συλλογίστηκε ο Χάρι, μόλις ο Τζορτζ έβγαλε από την τσέπη του μια κοινή φουρκέτα και καταπιάστηκε με την κλειδαριά.

«Πολλοί μάγοι το θεωρούν χάσιμο χρόνου να μάθουν αυτά τα απλά κόλπα των Μαγκλ», είπε ο Φρεντ, «αλλά εμείς πιστεύουμε ότι υπάρχουν κάποιες δεξιότητες που αξίζει τον κόπο να τις αποκτήσουμε, έστω κι αν είναι χρονοβόρες».

Ακούστηκε ένα σιγανό κλικ κι η πόρτα άνοιξε.

«Λοιπόν... εμείς θα φέρουμε το μπαούλο κι εσύ μάζεψε ό,τι χρειάζεσαι από το δωμάτιό σου και δώσ' τα στον Ρον», ψιθύρισε ο Τζορτζ.

«Προσέξτε το τελευταίο σκαλοπάτι, τρίζει», ψιθύρισε ο Χάρι, καθώς οι δίδυμοι εξαφανίζονταν στο σκοτεινό πλατύσκαλο.

Ο Χάρι άρχισε να μαζεύει βιαστικά τα πράγματά του και να τα δίνει από το παράθυρο στον Ρον. Ύστερα πήγε να βοηθήσει τον Φρεντ και τον Τζορτζ να ανεβάσουν το μπαούλο στις σκάλες. Ο Χάρι άκουσε το θείο Βέρνον να βήχει.

Κάποια στιγμή έφτασαν επιτέλους λαχανιασμένοι στο πλατύσκαλο, πέρασαν το μπαούλο μέσα από το δωμάτιο και σταμάτησαν μπροστά στο ανοικτό παράθυρο. Ο Φρεντ σκαρφάλωσε στο αυτοκίνητο για να τραβήξει το μπαούλο μαζί με τον Ρον, ενώ ο Χάρι κι ο Τζορτζ θα το έσπρωχναν από το δωμάτιο. Το μπαούλο άρχισε να γλιστράει σιγά σιγά από το παράθυρο.

Ο θείος Βέρνον έβηξε πάλι.

«Λίγο ακόμη», κοντανάσανε ο Φρεντ, που τραβούσε μέσα από το αυτοκίνητο. «Μια γερή σπρωξιά...»

Ο Χάρι κι ο Τζορτζ έσπρωξαν με τους ώμους τους. Το μπαούλο γλίστησε τελικά στο πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου.

«Εντάξει, φύγαμε», ψιθύρισε ο Τζορτζ.

Αλλά καθώς ο Χάρι δρασκελίζει το περβάζι του παραθύρου, ακούστηκε πίσω του ένα στριγκό κρώξιμο κι αμέσως μετά η αγριοφωνάρα του θείου Βέρνον.

«Πάλι αυτή η παλιοκουκουβάγια!»

«Ξέχασα τη Χέντβιχ!» αναφώνησε ο Χάρι.

Κι όρμησε πίσω στο δωμάτιο, την ίδια ακριβώς στιγμή που το φως του διαδρόμου άναβε, άρπαξε το κλουβί της Χέντβιχ, έτρεξε ξανά στο παράθυρο και το έδωσε στον Ρον. Κι ενώ ετοιμαζόταν να δρασκελίσει πάλι το περβάζι, άκουσε μια γροθιά στην ξεκλειδωτη πόρτα τουωματίου του, η πόρτα άνοιξε με πάταγο και είδε μπροστά του το θείο Βέρνον.

Για ένα δευτερόλεπτο ο θείος Βέρνον στάθηκε σαν μαρμαρωμένος στο κατώφλι. Ύστερα βρυχήθηκε σαν εξαγριωμένος ταύρος κι όρμησε στον Χάρι, αρπάζοντάς τον από τον αστράγαλο.

Ο Ρον, ο Φρεντ κι ο Τζορτζ άδραξαν τον Χάρι από τα μπράτσα και τον τραβούσαν με όλη τους τη δύναμη.

«Πετούνια!» ούρλιαξε ο θείος Βέρνον με όλη του τη δύναμη. «Το σκάει! Το σκάει!»

Τελικά οι Ουέσλι, βάζοντας όλη τους τη δύναμη, ελευθέρωσαν το πόδι του Χάρι από τη λαβή του θείου Βέρνον. Μόλις ο Χάρι μπήκε στο αυτοκίνητο κι έκλεισε την πόρτα, ο Ρον φώναξε: «Σανίδωσέ το, Φρεντ!»

Και το αυτοκίνητο εκτινάχτηκε προς το φεγγάρι.

Ο Χάρι δεν μπορούσε να το πιστέψει. Ήταν ελεύθερος! Κατέβασε το τζάμι και, με τα μαλλιά του να ανεμίζουν στον αέρα, κοίταξε τις στέγες των σπιτιών της οδού Πριβέτ, να μικραίνουν ολοένα. Ο θείος Βέρνον, η θεία Πετούνια κι ο Ντάντλι στέκοταν άναυδοι στο παράθυρο του Χάρι.

«Θα σας δώ του χρόνου το καλοκαίρι!» φώναξε ο Χάρι.

Οι Ουέσλι έσκασαν στα γέλια κι ο Χάρι βολεύτηκε στη θέση του με ένα χαμόγελο που έφτανε ως τα αφτιά.

«Βγάλε τη Χέντβιχ από το κλουβί», είπε ο Χάρι στον Ρον. «Θα μας ακολουθήσει πετώντας. Να ξεμουδιάσουν και λίγο τα φτερά της από την κλεισούρα».

Ο Τζορτζ έδωσε τη φουρκέτα στον Ρον και σε ένα λεπτό η Χέντβιχ πετούσε πανευτυχής έξω από το παράθυρο του αυτοκινητίου, γλιστρώντας δίπλα τους σαν φάντασμα.

«Λοιπόν, για λέγε, Χάρι», είπε ανυπόμονα ο Ρον. «Τι έγινε;»

Ο Χάρι τους είπε για τον Ντόμπι, τις προειδοποιήσεις του και το φιάσκο με την πουτίγκα με τις βιολέτες. Όταν τελείωσε, έπεσε βαριά σιωπή.

«Α, τον παμπόνηρο», είπε τέλος ο Φρεντ.

«Α, τον πανούργο», συμφώνησε ο Τζορτζ. «Και δε σου είπαν ούτε ποιος υποτίθεται ότι τα σχεδιάζει όλα αυτά;»

«Δε νομίζω ότι μπορούσε», είπε ο Χάρι. «Σας είπα, κάθε φορά που πήγαινε να του ξεφύγει κάτι, χτυπούσε το κεφάλι του στον τοίχο».

Ο Χάρι είδε τον Φρεντ και τον Τζορτζ να κοιάζονται.

«Λέτε να μου είπε ψέματα;» τους ρώτησε ο Χάρι.

«Να το πω αλλιώς», είπε ο Φρεντ. «Τα σπιτικά ζωτικά έχουν δικές τους μαγικές δυνάμεις, αλλά δεν μπορούν να τις χρησιμοποιήσουν χωρίς την άδεια του αφέντη τους. Πιστεύω ότι έστειλαν το γερο-Ντόμπι να σε εμποδίσει να γυρίσεις στο “Χόγκουαρτς”. Κάποιος θέλει να σ’ τη φέρει. Ξέρεις κανέναν στο σχολείο που να σ’ έχει στο μάτι;»

«Ναι», είπαν με μια φωνή ο Χάρι κι ο Ρον.

«Ο Νιράκο Μαλφόι», εξήγησε ο Χάρι. «Με μισεί».

«Ο Νιράκο Μαλφόι;» είπε ο Τζορτζ γυρνώντας πίσω το κεφάλι. «Μη μου πεις πως είναι γιος του Λούσιους Μαλφόι;»

«Μάλλον. Δεν είναι συνηθισμένο όνομα», είπε ο Χάρι. «Γιατί;»

«Έχω ακούσει τον μπαμπά να μιλά για αυτόν», είπε ο Τζορτζ. «Είναι θερμός υποστηρικτής του Ξέρεις-Ποιου».

«Κι όταν εξαφανίστηκε ο Ξέρεις-Ποιος», είπε ο Φρεντ στραβολαιμιάζοντας για να κοιτάξει τον Χάρι, «ο Λούσιους Μαλφόι γύρισε πίσω κι είπε ότι παρασύρθηκε άθελά του – ψευτιές με το τσουβάλι. Ο μπαμπάς πιστεύει ότι ανήκε στο στενό κύκλο του Ξέρεις-Ποιου».

Ο Χάρι είχε ξανακούσει αυτές τις φήμες για την οικογένεια του Μαλφόι και δεν ξαφνιάστηκε. Ο Μαλφόι έκανε τον Ντάντλι Ντάρσλι να φαντάζει σαν ένα τρυφερό, ευγενικό κι ευαίσθητο αγόρι.

«Δεν ξέρω αν έχουν οι Μαλφόι ξωτικό στο σπίτι τους...» είπε ο Χάρι.

«Πάντως σίγουρα οι αφέντες του θα είναι κάποια παλιά και πλούσια οικογένεια μάγων», είπε ο Φρεντ.

«Ναι. Η μαμά θα ήθελε πολύ να είχαμε ένα σπιτικό ξωτικό για να κάνει το σιδέρωμα», είπε ο Τζορτζ. «Αλλά το μόνο που έχουμε είναι ένα άθλιο, γέρικο τελώνιο στη σοφίτα και ένα σωρό καλικάντζαρους στον κήπο. Τα σπιτικά ξωτικά κατοικούν σε μεγάλα, παλιά αρχοντικά και πύργους. Δε θα τα βρεις στο σπίτι μας...»

Ο Χάρι έμεινε σιωπηλός. Κρίνοντας από το γεγονός ότι ο Ντράκο Μαλφόι είχε πάντα τα καλύτερα πράγματα, η οικογένειά του μάλλον έπλεε στο χρυσάφι. Δε δυσκολευόταν διόλου να φανταστεί τον Μαλφόι να ζει σε ένα μεγάλο αρχοντικό. Επίσης, το να στείλεις τον υπηρέτη της οικογένειάς σου να εμποδίσει τον Χάρι να επιστρέψει στο «Χόγκουαρτς» ταίριαζε γάντι στον Μαλφόι και στον τρόπο με τον οποίο συνήθιζε να σκέφτεται. Ο Χάρι αναρωτήθηκε αν ήταν κουτός που είχε πάρει τον Ντόμπι στα σοβαρά.

«Πάντως, ευτυχώς που ήρθαμε και σε πήραμε», είπε ο Ρον. «Ανυσύχνησα πολύ που δεν απάντησες στα γράμματά μου. Στην αρχή νόμιζα πως έφταιγε ο Έρολ...»

«Ποιος είναι ο Έρολ;»

«Η κουκουβάγια μας. Είναι πολύ γέρος. Δε θα ήταν η πρώτη φορά που δεν παρέδωσε μήνυμα. Ζήτησα λοιπόν να δανειστώ τον Ερμή...»

«Ποιον;»

«Την κουκουβάγια που αγόρασαν η μαμά κι ο μπαμπάς στον Πέρσι όταν αρίστευσε», είπε ο Φρεντ από το μπροστινό κάθισμα.

«Αλλά ο Πέρσι δε μου τον έδωσε», είπε ο Ρον. «Είπε ότι τον χρειάζεται».

«Ο Πέρσι φέρεται πολύ παράξενα φέτος το καλοκαίρι», είπε συνοφρυωμένος ο Τζορτζ. «Στέλνει ένα σωρό γράμματα και περνά τον περισσότερο καιρό του κλεισμένος στο δωμάτιό του... Θέλω να πω, πόσο γυάλισμα πια χρειάζεται το σήμα του αριστούχου; Τρέχεις πολύ, Φρεντ», πρόσθεσε δείχνοντας το ταχύμετρο στο ταμπλό. Ο Φρεντ χτύπησε ρυθμικά τα δάχτυλα στο τιμόνι.

«Ξέρει ο μπαμπάς σας ότι πήρατε το αυτοκίνητο;» ρώτησε ο Χάρι, αν και μάντευε την απάντηση.

«Ε... όχι», είπε ο Ρον. «Είχε δουλειά απόψε. Με λίγη τύχη, θα το ξαναβάλουμε στο γκαράζ χωρίς να καταλάβει η μαμά ότι πετάξαμε».

«Τι ακριβώς κάνει ο μπαμπάς σας στο Υπουργείο Μαγείας;»

«Εργάζεται στο πιο βαρετό τμήμα», είπε ο Ρον. «Στο Γραφείο Κακής Χρήσης Αντικειμένων Μαγκλ».

«Στο ποιο;»

«Ξέρεις, είναι ένα γραφείο που ασχολείται με μαγεμένα αντικείμενα κατασκευής Μαγκλ, για την περίπτωση που θα καταλήξουν σε κατάσταση ή σπίτι Μαγκλ. Όπως πέρυσι, ας πούμε, που πέθανε μια γριά μάγισσα και το σερβίσιο του τσαγιού της πουλήθηκε σε ένα παλαιοπωλείο. Το αγόρασε μια Μαγκλ, το πήρε σπίτι της κι επιχείρησε να σερβίρει με αυτό τσάι στις φίλες της. Ήταν ένας εφιάλτης. Ο μπαμπάς δούλεψε υπερωρίες επί ένα μήνα».

«Τι έγινε;»

«Η τσαγιέρα αφήνιασε κι άρχισε να περιλούζει τα πάντα με καυτό τσάι, ενώ ένας άνθρωπος κατέληξε στο νοσοκομείο με τη μύτη του πιασμένη στη λαβίδα της ζάχαρης. Ο μπαμπάς τρελάθηκε. Στο γραφείο είναι μόνο αυτός κι ένας γερο-μάγος, ο Πέρκινς, κι έπρεπε να κάνουν ένα σωρό μάγια για τη μνήμη και χίλια δυο άλλα για να κουκουλωθεί το θέμα...»

«Αλλά ο μπαμπάς σου... αυτό το αυτοκίνητο...»

Ο Φρεντ γέλασε.

«Ναι, ο μπαμπάς έχει πάθος με τα αντικείμενα των Μαγκλ. Η αποθήκη μας είναι γεμάτη από δαύτα. Τα αποσυναρμολογεί, τους κάνει μάγια και τα επανασυναρμολογεί. Αν έκανε έφοδο στο σπίτι μας, θα έπρεπε να συλλάβει πρώτα απ' όλα τον εαυτό του. Της μαμάς κοντεύει να της στρίψει».

«Να ο κεντρικός δρόμος», είπε ο Τζορτζ κοιτάζοντας τη γη από το παρμπρίζ. «Σε δέκα λεπτά θα είμαστε σπίτι... Ευτυχώς, γιατί χαράζει...»

Ο ανατολικός ορίζοντας είχε αρχίσει να ροδίζει.

Ο Φρεντ χαμήλωσε το αυτοκίνητο κι ο Χάρι διέκρινε ένα σκοτεινό μωσαϊκό από αγρούς και συστάδες δέντρων.

«Είμαστε λίγο έξω από το χωριό», είπε ο Τζορτζ. «Το Ότερι Σεν Κάσπολ...»

Το ιπτάμενο αυτοκίνητο όλο και χαμήλωνε. Τώρα ανάμεσα από τα δέντρα έλαμπε η άκρη ενός φωτεινού, πορφυρού ήλιου.

«Προσγείωση!» είπε ο Φρεντ, καθώς άγγιζαν το έδαφος με ένα ελαφρό τράνταγμα.

Προσγειώθηκαν σε μια μικρή αυλή, δίπλα σε ένα ετοιμόρροπο γκαράζ. Ο Χάρι αντίκρισε πρώτη φορά το σπίτι των Ουέσλι.

Η πρώτη εντύπωση που σου έδινε ήταν ότι θα πρέπει κάποτε να ήταν ένα μεγάλο πέτρινο χοιροστάσιο, στο οποίο σιγά σιγά και με την πάροδο του χρόνου είχαν γίνει διάφορες προσθήκες, χωρίς σχέδιο όμως. Τώρα είχε κάμποσους ορόφους, αλλά

ήταν τόσο κεκλιμένο, ώστε θαρρούσες πως στεκόταν όρθιο ως διά μαγείας (πράγμα που ισχύει το δίχως άλλο, θύμισε στον εαυτό του ο Χάρι). Πάνω στην κόκκινη στέγη ήταν φωλιασμένες τέσσερις με πέντε καμινάδες. Κοντά στην είσοδο ήταν μπηγμένη στο έδαφος μια στραβή πινακίδα που έγραφε «Το Μπάροου». Γύρω από την πόρτα ήταν αραδιασμένες ένα σωρό γαλότσες και μια σκουριασμένη χύτρα. Στην αυλή τριγύριζαν τσιμπολογώντας κάμποσα καλοθρεμμένα καφετιά κοτόπουλα.

«Δε λέει και πολλά πράγματα», είπε ο Ρον.

«Είναι εξάισιο», είπε ο Χάρι πανευτυχής, συγκρίνοντάς το στο μυαλό του με το σπίτι της οδού Πριβέι.

Βγήκαν από το αυτοκίνητο.

«Και τώρα θα πάμε πάνω όσο πιο αθόρυβα μπορούμε», είπε ο Φρεντ, «και θα περιμένουμε να μας φωνάξει η μαμά για πρωινό. Τότε εσύ, Ρον, θα κατέβεις τρέχοντας τη σκάλα και θα φωνάξεις: “Μαμά, μάντεψε ποιος ήρθε τη νύχτα!” Η μαμά θα χαρεί βλέποντας τον Χάρι και κανείς δε θα καταλάβει πως πήραμε το αυτοκίνητο».

«Εντάξει», είπε ο Ρον. «Έλα, Χάρι, το δωμάτιό μου είναι στη...»

Ξάφνου το πρόσωπο του Ρον πήρε ένα αρρωστημένο χαλκοπράσινο χρώμα και το βλέμμα του καρφώθηκε στο σπίτι. Οι άλλοι τρεις γύρισαν για να δουν.

Η κυρία Ουέσλι διέσχισε φουριόζα την αυλή, σκορπίζοντας στο διάβα της τα πανικόβλητα κοτόπουλα. Μόλο που ήταν μια κοντή και παχουλή γυναίκα με καλοσυνάτο πρόσωπο, θύμιζε, παραδόξως, εξαγριωμένη τίγρη.

«Αμάν», έκανε ο Φρεντ.

«Ωχ», έκανε ο Τζορτζ.

Η κυρία Ουέσλι σταμάτησε μπροστά τους με τα χέρια στη μέση και τους κοίταξε έναν έναν. Φορούσε μια εμπριμέ ποδιά κι από την τσέπη της ξεπρόβαλλε το μαγικό ραβδί της.

«Λοιπόν;» είπε.

«Καλημέρα, μαμά», είπε ο Τζορτζ όσο πιο ξέγνοιαστα και κεφάτα μπορούσε.

«Το ξέρετε ότι τρελάθηκα από την ανησυχία;» ψιθύρισε με δολοφονικό ύφος η κυρία Ουέσλι.

«Συγγνώμη, μαμά, αλλά έπρεπε, βλέπεις...»

Κι οι τρεις γιοι της κυρίας Ουέσλι ήταν ψηλότεροι από εκείνη, αλλά στο ξέσπασμα της οργής της λούφαζαν.

«Τα κρεβάτια άδεια! Ούτε ένα σημείωμα! Το αυτοκίνητο εξαφανισμένο... θα μπορούσατε κάλλιστα να τρακάρετε... Κόντευα να τρελαθώ από την αγωνία... Αλλά τι σας μέλλει; Μια ζωή μ' έχετε γραμμένη στα παλιά σας τα παπούτσια... Περιμένετε να έρθει ο πατέρας σας... Ποτέ δε μας δημιούργησαν τέτοια προβλήματα ο Μπιλ, ο Τσάρλι κι ο Πέρσι...»

«Ο τέλειος Πέρσι», μουρμούρισε ο Φρεντ.

«Μακάρι να του έμοιαζες στο μικρό του δαχτυλάκι!» φώναξε η κυρία Ουέσλι, σπρώχνοντας με το δάχτυλό της το στήθος του Φρεντ. «Μπορεί να σκοτωνόσασταν, μπορεί να σας έβλεπαν, μπορεί ο πατέρας σας να χάσει τη δουλειά του εξαιτίας σας...»

Κι ο εξάψαλμος συνεχίστηκε ακατάσχετος. Η κυρία Ουέσλι φώναζε μέχρι που βράχνιασε. Ύστερα στράφηκε στον Χάρι, ο οποίος οπισθοχώρησε.

«Χαίρομαι πολύ που σε βλέπω, Χάρι, χρυσό μου», είπε. «Έλα μέσα να πάρεις πρωινό».

Έκανε μεταβολή και κατευθύνθηκε στο σπίτι. Ο Χάρι λοξοκοίταξε νευρικά τον Ρον και, όταν εκείνος του έγνεψε ενθαρρυντικά, την ακολούθησε.

Η κουζίνα ήταν μικρή και στριμωγμένη. Στη μέση υπήρχε ένα παλιό ξύλινο τραπέζι με τις καρέκλες του. Ο Χάρι κάθισε άκρη άκρη σε μία κι άρχισε να κοιτάζει ολόγυρα. Πρώτη φορά έμπαινε σε σπίτι μάγων.

Το ρολόι στον τοίχο απέναντί του είχε μόνο ένα δείκτη και καθόλου αριθμούς. Στη θέση τους υπήρχαν φράσεις όπως: «Ώρα

για τσάι», «Ωρα να ταϊστούν τα κοτόπουλα» και «Άρghνες». Στο πεζούλι του τζακιού ήταν στοιβαγμένα σε τρεις σειρές βιβλία με τίτλους όπως *Μάγεψε μόνος σου το τυρί σου, Η μαγική τέχνη στην αρτοποιία και Γευσικά γεύματα στο λεπτό – είναι Μαγεία!* Κι αν τον Χάρι δεν τον ξεγελούσαν τα αφτιά του, το παλιό ραδιοφώνo δίπλα στο νεροχύτη ανήγγελλε την εκπομπή «Η ώρα της μάγισσας, με τη δημοφιλή τραγουδίστρια μάγισσα Σελεσίνα Ουόρμπεκ».

Η κυρία Ουέσλι τριγύριζε στην κουζίνα ετοιμάζοντας πρωινό χωρίς ιδιαίτερη μεθοδικότητα στις κινήσεις της, ενώ ταυτόχρονα αγριοκοίταζε τους γιους της καθώς έριχνε τα λουκάνικα στο τηγάνι. Κάθε τόσο μουρμούριζε φράσεις όπως: «Δεν μπορώ να καταλάβω πώς σκεφτόσαστε» ή «Ποτέ δεν το περίμενα».

«Δεν τα 'χω μαζί σου, καλό μου παιδί», βεβαίωσε τον Χάρι βάζοντας εννιά λουκάνικα στο πιάτο του. «Ο Άρθουρ κι εγώ ανησυχούσαμε για σένα. Μόλις χτες βράδυ λέγαμε ότι θα έρθουμε εμείς οι ίδιοι να σε πάρουμε αν δεν απαντούσες ως την Παρασκευή στα γράμματα του Ρον. Αλλά...» (τώρα πρόσθεσε τρία τηγανητά αβγά στο πιάτο του) «το να πετάξετε με ένα παράνομο αυτοκίνητο από τη μίαν άκρη της χώρας στην άλλη... Τι θα γινόταν αν σας έβλεπε κανένας;»

Σημάδεψε αφηρημένα με το ραβδί της τα άπλυτα πιάτα στο νεροχύτη, τα οποία άρχισαν να πλένονται μόνα τους, δημιουργώντας με το κουδούνισμά τους μια ευχάριστη, σιγανή υπόκρουση.

«Είχε συννεφιά, μαμά!» αναφώνησε ο Φρεντ.

«Δε μιλάμε όταν τρώμε!» τον αποπήρε η κυρία Ουέσλι.

«Κόντευε να πεθάνει από την πείνα, μαμά!» είπε ο Τζορτζ.

«Το ίδιο ισχύει και για σένα!» είπε η κυρία Ουέσλι, κάπως μαλακωμένη.

Κι άλειψε με βούτυρο μερικές φέτες ψωμί για τον Χάρι.

Την κουβέντα τους διέκοψε ένα κοκκινομάλλικο κοριτσάκι

με μακρύ νυχτικό, που μπήκε στην κουζίνα, έβγαλε μια μικρή κραυγή κι εξαφανίστηκε τρέχοντας.

«Η Τζίνι», ψιθύρισε ο Ρον στον Χάρι. «Η αδελφή μου. Μόνο για σένα μιλάει όλο το καλοκαίρι».

«Ναι, θέλει να της δώσεις αυτόγραφο, Χάρι», χαμογέλασε πονηρά ο Φρεντ, αλλά, βλέποντας το ύφος της μητέρας του, έσκυψε πάλι στο πιάτο του κι έκλεισε το στόμα του.

Δεν ξαναμίλησαν μέχρι που άδειασαν και τα τέσσερα πιάτα, πράγμα που συνέβη εκπληκτικά γρήγορα.

«Τι κουρασμένος που είμαι», χασμουρήθηκε ο Φρεντ αφήνοντας το μαχαίρι και το πιρούνι του. «Λέω να πάω στο κρεβάτι και...»

«Δεν έχεις να πας πουθενά», είπε κοφτά η κυρία Ουέσλι. «Ποιος σου είπε να ξενυχτίσεις; Θα καθαρίσεις τον κήπο από τους αγριοκαλικάντζαρους. Μας έχουν πνίξει πάλι».

«Μα, μαμά...»

«Το ίδιο κι εσείς οι δυο», πρόσθεσε αγριοκοιπάζοντας τον Ρον και τον Τζορτζ. «Εσύ, αγόρι μου, πήγαινε να κοιμηθείς λιγάκι», πρόσθεσε απευθυνόμενη στον Χάρι. «Δεν τους είπες εσύ να πετάξουν με το αναθεματισμένο αυτοκίνητο».

Αλλά ο Χάρι, ο οποίος δε νύσταζε καθόλου, είπε βιαστικά: «Θα βοηθήσω τον Ρον. Δεν έχω δει ποτέ πώς καθαρίζεται ο κήπος από τους αγριοκαλικάντζαρους...»

«Πολύ ευγενικό εκ μέρους σου, αγόρι μου, αλλά είναι βαρετή δουλειά», είπε η κυρία Ουέσλι. «Για να δούμε τώρα τι λέει ο Λόκχαρτ για το θέμα».

Και διάλεξε ένα χοντρό βιβλίο από τη στοίβα στο πεζούλι του τζακιού, το *Οδηγός του Γκιλντρόι Λόκχαρτ για τα οικοσπια ζιζάνια*.

Ο Τζορτζ βόγκηξε.

«Μαμά, ξέρουμε πώς καθαρίζονται οι κήποι από τους αγριοκαλικάντζαρους».

Ο Χάρι κοίταξε το εξώφυλλο του βιβλίου που κρατούσε στα

χέρια της η κυρία Ουέσλι. Ο τίτλος ήταν γραμμένος με περίτεχνα χρυσά γράμματα.

Μπροστά μπροστά υπήρχε μια μεγάλη φωτογραφία ενός εξαιρετικά καλοφτιαγμένου μάγου, με πυκνά ξανθά μαλλιά και φωτεινά καταγάλανα μάτια. Όπως όλες οι φωτογραφίες μάγων, ήταν ζωντανή. Ο μάγος, που ο Χάρι υπέθετε πως ήταν ο Γκιλντρίο Λόκχαρτ, τους έκλεινε πονηρά το μάτι. Η κυρία Ουέσλι του χάρισε ένα χαμόγελο.

«Αχ, είναι υπέροχος», είπε. «Ξέρει τα πάντα για τα οικοσίτα ζιζάνια. Είναι καταπληκτικό βιβλίο...»

«Η μαμά τον κάνει κέφι», είπε ο Φρεντ κι η φωνή του ήταν τόσο ψιθυριστή, που μόλις ακούστηκε.

«Μη λες βλακειές, Φρεντ», είπε η κυρία Ουέσλι, αλλά τα μάγουλά της είχαν κοκκινίσει. «Εντάξει, αν νομίζετε ότι ξέρετε καλύτερα από τον Λόκχαρτ, πηγαίστε στη δουλειά σας, αλλά αλίμονό σας αν βρω έστω κι έναν αγριοκαλικάντζαρο όταν θα έρθω να επιθεωρήσω τον κήπο».

Οι Ουέσλι βγήκαν έξω σέρνοντας τα πόδια τους, με μουρμουρητά και χασμουρητά. Ο Χάρι τους ακολούθησε. Ο κήπος ήταν μεγάλος και, στα μάτια του Χάρι, όπως θα έπρεπε να είναι κάθε κήπος. Στους Ντάρσλι δε θα άρεσε. Υπήρχαν πολλά αγριόχορτα και το γρασίδι χρειαζόταν κούρεμα, αλλά είχε ροζιασμένα δέντρα ολόγυρα στη μάντρα, παρτέρια γεμάτα φυτά που ο Χάρι έβλεπε πρώτη φορά και μια μεγάλη πράσινη στέρνα γεμάτη βατράχια.

«Ξέρεις, υπάρχουν καλικάντζαροι και στους κήπους των Μαγκλ», είπε ο Χάρι στον Ρον καθώς βάδισαν στο γρασίδι.

«Ναι, έχω δει αυτά τα πράγματα που νομίζουν πως είναι καλικάντζαροι», είπε ο Ρον, διπλωμένος στα δύο και με το κεφάλι κωμένο σε μια θαμνώδη παιώνια. «Σαν εκείνους τους μικρούς πηλίνους Αγιοβασίληδες με τα καλάμια ψαρέματος...»

Ακούστηκε ένα φουρφούρισμα, ο θάμνος αναταράχτηκε και ο Ρον ίσιωσε το κορμί.

«Αυτός είναι καλικάντζαρος», είπε βλοσυρά.

«Άφυσέ με! Άφυσέ με!» τσίριξε ο αγριοκαλικάντζαρος.

Δεν έμοιαζε διόλου με Άγιο Βασίλη. Ήταν μικροσκοπικός, με αργασμένο δέρμα και μεγάλο, γεμάτο ρόζους, караφλό κεφάλι, το οποίο θύμιζε πολύ πατάτα. Ο Ρον τον σήκωσε ψηλά καθώς εκείνος κλοτσούσε με τα στραβά ποδαράκια του. Τον έπιασε από τους αστραγάλους και τον γύρισε ανάποδα.

«Δες πώς γίνεται», είπε στον Χάρι. Σήκωσε ψηλά τον αγριοκαλικάντζαρο και βάλθηκε να τον στριφογυρίζει σαν λάσο πάνω από το κεφάλι του. Βλέποντας το σοκαρισμένο ύφος του Χάρι, ο Ρον πρόσθεσε: «Δεν πονάνε. Απλώς πρέπει να ζαλιστούν για να μην ξαναβρούν το δρόμο για τις φωλιές τους».

Ελευθέρωσε τους αστραγάλους του αγριοκαλικάντζαρου, ο οποίος, ύστερα από πτήση έξι περίπου μέτρων στον αέρα, προσγειώθηκε με γδούπο στο χωράφι από την άλλη πλευρά του φράχτη.

«Σιγά την απόσταση», είπε ο Φρεντ. «Τι στοίχημα βάζεις ότι θα ρίξω το δικό μου πίσω από το κομμένο δέντρο;»

Ο Χάρι δεν άργησε να μάθει πως δεν υπήρχε λόγος να λυπάται τους αγριοκαλικάντζαρους. Αποφάσισε να πετάξει τον πρώτο που έπιασε έξω από το φράχτη, αλλά ο αγριοκαλικάντζαρος ένιωσε το δισταγμό του κι έμπηξε τα κοφτερά σαν ξυράφια δόντια του στο δάχτυλο του Χάρι, ο οποίος είδε κι έπαθε να το αποσπάσει. Αυτό τον θύμωσε πολύ, οπότε...

«Μπράβο, Χάρι! Η βολή σου ήταν πάνω από δεκαπέντε μέτρα...»

Σε λίγο ο αέρας γέμισε ιπάμενους αγριοκαλικάντζαρους.

«Βλέπεις, είναι και χαζοί», είπε ο Τζορτζ, τσακώνοντας μεμιάς πέντε έξι από δαύτους. «Μόλις καταλάβουν ότι καθαρίζεται ο κήπος, πετάγονται έξω να δουν τι συμβαίνει. Θα περίμενε κανείς να έχουν μάθει πια πως πρέπει να λουφάζουν τέτοιες ώρες».

Σύντομα οι αγριοκαλικάντζαροι άρχισαν να εγκαταλείπουν

τον κήπο, βαδίζοντας σε ακανόνιστη γραμμή και με τους ώμους σκυφτούς.

«Θα ξαναγυρίσουν», είπε ο Ρον, καθώς κοίταζαν τους αγριοκαλικάντζαρους να εξαφανίζονται πίσω από τους θάμνους που σχημάτιζαν το φράχτη στην απέναντι πλευρά του χωραφιού. «Τους αρέσει εδώ... Ο μπαμπάς είναι πολύ ελαστικός μαζί τους. Τους κάνει χάσι...»

Πάνω στην ώρα, βρόντησε η εξώπορτα.

«Γύρισε!» είπε ο Τζορτζ. «Ήρθε ο μπαμπάς!»

Διέσχισαν τρέχοντας τον κήπο και μπήκαν στο σπίτι.

Ο κύριος Ουέσλι είχε ριχτεί σε μια καρέκλα της κουζίνας, με βγαλμένα τα γυαλιά του και τα μάτια κλειστά. Ήταν ένας λιπόσαρκος άντρας με καράφλα, αλλά τα λιγοστά μαλλιά που του είχαν απομείνει ήταν κόκκινα σαν των παιδιών του. Φορούσε μακρύ πράσινο μανδύα, σκονισμένο και τσαλακωμένο από το ταξίδι.

«Τι νύχτα κι αυτή», γρύλισε απλώνοντας το χέρι στην τσαγιέρα, ενώ όλοι κάθονταν γύρω του. «Εννέα επιδρομές. Εννέα! Κι ο γερο-Μάντουνγκους Φλέτσερ πήγε να μου κάνει μάγια πίσω από την πλάτη μου...»

Ο κύριος Ουέσλι ήπια μια μεγάλη γουλιά τσάι κι αναστέναξε.

«Έπιασες τίποτα, μπαμπά;» ρώτησε ζωηρά ο Φρεντ.

«Τα μόνα που βρήκαμε ήταν κάτι κλειδιά που συρρικνώνονται κι ένα κατσαρόλι που δαγκώνει», χασμουρήθηκε ο κύριος Ουέσλι. «Σε ένα άλλο τμήμα όμως έγινε το σώσε. Πήρανε τον Μορτλέικ για ανάκριση σχετικά με κάτι πολύ παράξενες νυφίτσες, αλλά αυτό, δόξα τω Θεώ, είναι αρμοδιότητα της Επιτροπής Πειραματικής Μαγείας...»

«Και για ποιο λόγο να κάνεις τα κλειδιά να συρρικνώνονται;» είπε ο Τζορτζ.

«Για να σπάσεις πλάκα με τους Μαγκλ», αναστέναξε ο κύριος Ουέσλι. «Τους πουλάς ένα κλειδί που συρρικνώνεται μέ-

χρι που εξαφανίζεται, για να μην το βρίσκουν όταν το χρειάζονται... Φυσικά είναι πολύ δύσκολο να τους καταδικάσεις, διότι κανένας Μαγκλ δεν παραδέχεται ότι συρρικνώνονται τα κλειδιά του. Επιμένουν ότι τα έχασαν. Είναι ικανοί να φτάσουν στα άκρα προκειμένου να μην παραδεχτούν τη μαγεία, οι ευλογημένοι, κι ας είναι μπρος στη μύτη τους... Αλλά αν σας πω τι κάθονται και μαγεύουν οι δικοί μας, δε θα το πιστέψετε...»

«Αυτοκίνητα, για παράδειγμα;»

Ήταν η φωνή της κυρίας Ουέσλι, η οποία είχε μπει στην κουζίνα κρατώντας μια μακριά μασιά σαν ζήφος. Ο κύριος Ουέσλι ορθάνοιξε τα μάτια του και κοίταξε ένοχα τη γυναίκα του. «Αυ... αυτοκίνητα, Μόλι, χρυσή μου;»

«Ναι, Άρθουρ, αυτοκίνητα», είπε η κυρία Ουέσλι με μάτια που άστραφταν. «Φαντάσου ένα μάγο να αγοράζει ένα παλιό, σκουριασμένο αυτοκίνητο και να λέει στη γυναίκα του ότι θέλει απλώς να το διαλύσει για να δει πώς λειτουργεί, ενώ στην πραγματικότητα έχει σκοπό να το μαγέψει για να πετάει.»

Ο κύριος Ουέσλι ανοιγόκλεισε τα μάτια.

«Δες, καλή μου, είμαι σίγουρος ότι θα συμφωνήσεις πως βρίσκεται στο πλαίσιο του νόμου, έστω κι αν... ε... θα ήταν προτιμότερο... ε... να έλεγε στη γυναίκα του την αλήθεια... Όπως θα διαπιστώσεις, υπάρχει ένα παραθυράκι στο νόμο... Εφόσον ο μάγος δεν είχε πρόθεση να χρησιμοποιήσει το αυτοκίνητο, το γεγονός και μόνο ότι είναι ιπτάμενο...»

«Άρθουρ Ουέσλι, εσύ ο ίδιος φρόντισες, όταν συνέτασες το νόμο, να αφήσεις το παραθυράκι», φώναξε η κυρία Ουέσλι, «ώστε να μπορείς να συνεχίσεις απρόσκοπτα τα μαστορέματα με τις σαβούρες που έχεις μαζέψει στην αποθήκη! Κι αν θες να ξέρεις, σήμερα το πρωί ο Χάρι ήρθε με το αυτοκίνητο που δεν επρόκειτο να πετάξει!»

«Ο Χάρι;» έκανε σασπισμένος ο κύριος Ουέσλι. «Ποιος Χάρι;» Κοίταξε ολόγυρα, είδε τον Χάρι κι αναπήδησε. «Θεέ και Κύριε,

είσαι ο Χάρι Πότερ; Χαίρω πολύ, παιδί μου. Ο Ρον μας έχει πει τόσα για σένα...»

«Οι γιοι σου, απόψε τη νύχτα, πήγαν κι ήρθαν στο σπίτι του Χάρι με το ιπτάμενο αυτοκίνητο!» άστραψε και βρόντησε η κυρία Ουέσλι. «Τι έχεις να πεις γι' αυτό, ε;»

«Αλήθεια, παιδιά;» ρώτησε ζωηρά ο κύριος Ουέσλι. «Και λειτουργεί καλά; Ε... θέλω να πω», τραύλισε, ενώ τα μάτια της κυρίας Ουέσλι πέταγαν φωτιές, «ήταν πολύ κακό αυτό που κάνατε... πάρα πολύ κακό...»

«Ας τους αφήσουμε να συνεχίσουν με την πouxία τους», μουρμούρισε ο Ρον στον Χάρι, ενώ η κυρία Ουέσλι φούσκωνε σαν βατράχι. «Έλα, πάμε να σου δείξω το δωμάτιό μου».

Ξεγλίστησαν απαρατήρητοι από την κουζίνα, πέρασαν από ένα στενό διάδρομο κι ανέβηκαν μιαν ασύμμετρη σκάλα όλο ζικ ζακ. Στο τρίτο κεφαλόσκαλο υπήρχε μια μισάνοικτη πόρτα. Ο Χάρι πρόλαβε να δει ένα ζευγάρι λαμπερά καστανά μάτια να είναι καρφωμένα πάνω του πριν η πόρτα κλείσει με βρόντο.

«Η Τζίνι», είπε ο Ρον. «Δεν ξέρω τι έπαθε και την έπιασαν οι ντροπές της. Συνήθως δε βάζει γλώσσα μέσα της...»

Ανέβηκαν άλλους δυο ορόφους κι έφτασαν σε μια πόρτα με ξεφλουδισμένη μπογιά και μια μικρή πλακέτα που έγραφε «Δωμάτιο Ρόναντ».

Μόλις ο Χάρι μπήκε μέσα, παραλίγο να χτυπήσει το κεφάλι του στην κυρτή στέγη. Ανοιγόκλεισε σαστισμένος τα μάτια. Όλα μέσα στο δωμάτιο του Ρον είχαν χτυπητό πορτοκαλί χρώμα: το κάλυμμα του κρεβατιού, οι τοίχοι, ακόμη και το ταβάνι. Τότε ο Χάρι διαπίστωσε ότι ο Ρον είχε καλύψει όλη σχεδόν την επιφάνεια της παλιάς ταπετσαρίας με τα πόστερ επτά μάγων και μαγισσών, που φορούσαν όλοι χτυπητούς πορτοκαλί μανδύες, κρατούσαν μαγικά ραβδιά και χαιρετούσαν ζωηρά.

«Η ομάδα σου στο κούντις;» ρώτησε ο Χάρι.

«Ναι, οι Τσάντλεϊ Κάνον», είπε ο Ρον δείχνοντας το πορτο-

καλί κάλυμμα του κρεβατιού του, το οποίο είχε πάνω του σταμπωτά τα αρχικά της ομάδας με μεγάλα μαύρα γράμματα, καθώς και μια μπάλα κανονιού σε τροχιά. «Φέτος είναι ένατοι στο πρωτάθλημα».

Τα σχολικά βιβλία του Ρον ήταν στοιβαγμένα ακατάστατα σε μια γωνιά, δίπλα σε μια στοίβα κόμικς, τα οποία, απ' ό,τι φαινόταν, είχαν όλα θέμα τις *Περιπέτειες του Μάρτιν Μιγκς, του τρελού Μαγκλ*. Το μαγικό ραβδί του Ρον βρισκόταν πάνω σε ένα ενυδρείο με γυρίνους, στο περβάζι του παραθύρου, δίπλα από το χοντρό γκρίζο αρουραίο του, τον Σκάμπερς, ο οποίος ροχάλιζε στον ήλιο.

Ο Χάρι παρέκαμψε μια τράπουλα που ανακατευόταν μόνη της, πεσμένη στο πάτωμα, και κοίταξε από το μικροσκοπικό παράθυρο. Είδε κάτω, στο χωράφι, ένα τσούρμο αγριοκαλικάντζαρους να ξαναμπαίνουν κλεφτά ένας ένας από το φράχτη των Ουέσλι. Γύρισε και κοίταξε τον Ρον, ο οποίος τον παρατηρούσε νευρικά, σαν να περίμενε τη γνώμη του.

«Είναι λίγο μικρό», είπε γρήγορα ο Ρον. «Όχι σαν το δωμάτιο που είχες στους Μαγκλ. Κι είμαι ακριβώς κάτω από το τελώνιο της σοφίτας, που βροντά συνεχώς τους σωλήνες και βογκάει...»

Αλλά ο Χάρι είπε, με ένα πλατύ χαμόγελο: «Είναι το ωραιότερο σπίτι που είδα ποτέ μου».

Ο Ρον κοκκίνισε ως τα αφτιά.

Στο «Φλόρις και Μπλοτζ»

Η ζωή στο Μπάροου ήταν εκ διαμέτρου αντίθετη από τη ζωή στην οδό Πριβέτ. Οι Ντάρσλι τα ήθελαν όλα παστρικά και τακτοποιημένα· στο σπίτι των Ουέσλι βασίλευε το παράξενο και το απροσδόκητο. Ο Χάρι τα έχασε την πρώτη φορά που κοιτάχτηκε στον καθρέφτη πάνω από το τζάκι της κουζίνας κι εκείνος του φώναξε: «Βάλε το πουκάμισό σου μέσα στο παντελόνι σου, τσαπατσούλη!» Το τελώνιο στη σοφίτα ούρλιαζε και πετούσε σωλήνες όταν έκρινε πως επικρατούσε υπερβολική ησυχία. Οι μικροεκρήξεις από το δωμάτιο του Φρεντ και του Τζορτζ θεωρούνταν κάτι απόλυτα φυσιολογικό. Αυτό όμως που εξέπληττε τον Χάρι στο σπίτι του Ρον δεν ήταν ούτε ο καθρέφτης που μιλούσε ούτε το τελώνιο που έκανε σαματά. Ήταν το γεγονός ότι όλοι τον συμπαθούσαν.

Η κυρία Ουέσλι έφριξε με την κατάσταση στην οποία βρίσκονταν οι κάλτσες του και με το αδύνατο κορμί του και τον πίεζε να φάει τετραπλή μερίδα σε κάθε γεύμα. Ο κύριος Ουέσλι ήθελε δίπλα του τον Χάρι στο τραπέζι του δείπνου, για να μπορεί να τον βομβαρδίζει με ερωτήσεις για τη ζωή με τους Μαγκλ, ζητώντας του να του εξηγήσει πώς λειτουργούν πράγματα όπως οι πρίζες κι η ταχυδρομική υπηρεσία.

«Συναρπαστικό!» έλεγε όταν ο Χάρι του εξηγούσε πώς χρησιμοποιείται το τηλέφωνο. «Τελικά είναι πολυμήχανοι αυτοί οι

Μαγκλ. Έχουν βρει χίλιους δυο τρόπους για να τα βγάλουν πέρα χωρίς μαγεία».

Ένα ηλιόλουστο πρωινό, μια εβδομάδα μετά τον ερχομό του στο Μπάροου, ο Χάρι έλαβε νέα από το «Χόγκουαρτς». Είχαν κατέβει για πρωινό με τον Ρον και βρήκαν τον κύριο Ουέσλι, την κυρία Ουέσλι και την Τζίνι καθισμένους ήδη στο τραπέζι. Μόλις η Τζίνι είδε τον Χάρι, σκούνησε κατά λάθος το πιάτο της με τα κορνφλέικς, το οποίο έπεσε με πάταγο στο δάπεδο. Η Τζίνι είχε την τάση να ρίχνει κάτω διάφορα αντικείμενα όταν έμπαινε στο δωμάτιο ο Χάρι. Χώθηκε κάτω από το τραπέζι να μαζέψει το πιάτο και, όταν σηκώθηκε, το πρόσωπό της ήταν κόκκινο σαν τον ήλιο του δειλινού. Ο Χάρι προσποιήθηκε ότι δεν το πρόσεξε, κάθισε στη θέση του και πήρε τη φρυγανιά που του έδωσε η κυρία Ουέσλι.

«Γράμματα από το σχολείο», είπε ο κύριος Ουέσλι, δίνοντας στον Χάρι και στον Ρον δύο ολόιδιους φακέλους από κιτρινωπή περγαμνή, με τη διεύθυνση γραμμένη με πράσινο μελάνι. «Ο Ντάμπλντορ ξέρει πως βρίσκεσαι εδώ, Χάρι. Δεν του ξεφεύγει τίποτα αυτού του ανθρώπου. Έχετε κι εσείς οι δυο γράμματα», πρόσθεσε, μόλις μπήκαν στην κουζίνα ο Φρεντ κι ο Τζορτζ, φορώντας ακόμη τις πιτζάμες τους.

Για λίγα λεπτά επικράτησε σιωπή, καθώς όλοι διάβазαν τα γράμματά τους. Του Χάρι έλεγε να πάρει, όπως πάντα, το *Χόγκουαρτς Εξπρές* από το σταθμό Κινγκς Κρος την πρώτη Σεπτεμβρίου. Περιλάμβανε επίσης έναν κατάλογο των βιβλίων που θα χρειαζόταν για το νέο σχολικό έτος.

Οι μαθητές της Τάξης Β΄ πρέπει να έχουν τα βιβλία:

Εγχειρίδιο βασικής μαγείας, Τάξη Β΄, της Μιράντα Γκόσακ.

Τσακωμός με μια νεράιδα, του Γκιλντρόι Λόκχαρτ.

Περιπλανήσεις με τα ζωτικά, του Γκιλντρόι Λόκχαρτ.

Διακοπές με τις μάγισσες, του Γκιλντρόι Λόκχαρτ.

*Ταξίδια με τους νάνους, του Γκιλντρώι Λόκχαρτ.
Περιηγήσεις με τους βρικόλακες, του Γκιλντρώι Λόκχαρτ.
Νυχτοπερπατήματα με τους λυκάνθρωπους, του Γκιλντρώι
Λόκχαρτ.*

Ένας χρόνος με το χιονάνθρωπο Γέτι, του Γκιλντρώι Λόκχαρτ.

Ο Φρεντ, ο οποίος είχε διαβάσει το δικό του κατάλογο, έριξε μια ματιά σ' αυτόν που κρατούσε ο Χάρι.

«Σου λένε κι εσένα να πάρεις όλα τα βιβλία του Λόκχαρτ!» είπε. «Ο καινούργιος καθηγητής της άμυνας εναντίον των σκοτεινών τεχνών πρέπει να έχει πολλή πλάκα. Βάζω στοίχημα πως είναι γυναίκα».

Στο σημείο αυτό η μητέρα του τον αγριοκοίταξε κι ο Φρεντ έσπευσε να ασχοληθεί με τη μαρμελάδα του.

«Τόσα βιβλία θα κοστίζουν ένα σωρό λεφτά», είπε ο Τζορτζ, ρίχνοντας ένα βλέμμα στους γονείς του. «Τα βιβλία του Λόκχαρτ είναι πολύ ακριβά...»

«Θα τα καταφέρουμε», είπε η κυρία Ουέσλι, αλλά έδειχνε ανήσυχη. «Ελπίζω να μπορέσουμε να αγοράσουμε από δεύτερο χέρι τα περισσότερα πράγματα της Τζίνι».

«Α, φέτος πας κι εσύ στο “Χόγκουαρτς”;» ρώτησε ο Χάρι την Τζίνι.

Εκείνη έγνεψε «ναι», κοκκινίζοντας ως τις ρίζες των πυρόξανθων μαλλιών της, κι ακούμπησε τον αγκώνα της στο δισκάκι με το βούτυρο. Ευτυχώς που δεν το αντιλήφθηκε κανείς άλλος εκτός από τον Χάρι. Κι εκείνη την ώρα μπήκε ο Πέρσι, ο μεγαλύτερος αδελφός του Ρον. Ήταν ντυμένος ήδη και στην πλεχτή μπλούζα του είχε καρφισωμένο το αριστείο του «Χόγκουαρτς».

«Καλημέρα σε όλους», είπε ζωηρά. «Ωραία μέρα σήμερα».

Κάθισε στη μοναδική άδεια καρέκλα, αλλά αναπήδησε αμέσως. Σήκωσε με τα χέρια του από το κάθισμα ένα τσουρομα-

δημένο γκρίζο φτερό ξεσκονίσματος, ή τουλάχιστον έτσι νόμιζε ο Χάρι, μέχρι που είδε ότι το «φτερό» ανέπνεε.

«Έρολ!» είπε ο Ρον, παίρνοντας την ημιλιπόθυμη κουκουβάγια από τον Πέρσι και τραβώντας ένα γράμμα που βρισκόταν κάτω από τη φτερούγα της. «Επιτέλους, η απάντηση της Ερμιόνης! Της είχα γράψει ότι θα προσπαθήσουμε να σε σώσουμε από τους Ντάρσλι».

Μετέφερε τον Έρολ στην κούρνια του δίπλα στην πόρτα και πήγε να τον απιθώσει, αλλά ο Έρολ δεν μπορούσε να σταθεί. Γλιστρούσε συνέχεια κι ήταν έτοιμος να πέσει. Έτσι, ο Ρον τον ξάπλωσε στο σουρωτήρι για τα πιάτα μουρμουρίζοντας: «Θλιβερή κατάσταση». Μετά άνοιξε το γράμμα της Ερμιόνης και το διάβασε δυνατά:

Αγαπητέ Ρον, και Χάρι, αν βρίσκεσαι εκεί,

Ελπίζω να πήγαν όλα καλά κι ο Χάρι να είναι εντάξει και να μην κάνετε καμιά παρανομία για να τον πάρετε, Ρον, γιατί θα βρει τον μπελά του κι ο Χάρι. Έχω μεγάλη αγωνία. Αν ο Χάρι είναι καλά, ειδοποιήστε με, σας παρακαλώ, αμέσως, αλλά, αν είναι δυνατό, με άλλη κουκουβάγια, γιατί φοβάμαι πως αν στείλετε την ίδια θα την ξεκάνετε.

Μελετώ εντατικά για τη σχολή, φυσικά. Την ερχόμενη Τετάρτη θα πάμε στο Λονδίνο να αγοράσουμε τα καινούργια μου βιβλία. Θέλετε να δώσουμε ραντεβού στη Διαγώνιο Αλέα;

Στείλτε μου νέα σας όσο πιο γρήγορα μπορείτε.

*Με αγάπη,
Ερμιόνη*

«Ακόμη και στις διακοπές, αυτή μελετάει», είπε ο Ρον. «Μα πώς μπορεί;»

«Μας βολεύει ότι η Ερμιόνη θα πάει στο Λονδίνο. Μπορούμε να πάμε κι εμείς να ψωνίσουμε όλα σας τα πράγματα», είπε η κυ-

ρία Ουέσλι και άρχισε να μαζεύει το τραπέζι. «Τι κάνετε σήμερα;»

Ο Χάρι, ο Ρον, ο Φρεντ κι ο Τζορτζ σχεδίαζαν να πάνε στο λόφο όπου οι Ουέσλι είχαν ένα μικρό, περιφραγμένο λιβάδι. Περιβαλλόταν από δέντρα που το έκρυβαν από το χωριό στην κοιλάδα, πράγμα που σήμαινε ότι μπορούσαν να προπονηθούν στο κουίντις, υπό τον όρο ότι δε θα πετούσαν πάρα πολύ ψηλά. Δεν μπορούσαν να χρησιμοποιήσουν αληθινές μπάλες του κουίντις, διότι θα ήταν κάπως δύσκολο να δώσουν εξηγήσεις αν τους ξέφευγαν και περνούσαν πάνω από το χωριό. Έτσι, θα πετούσαν μπάλα ο ένας στον άλλο. Χρησιμοποίησαν ο καθένας εναλλάξ το Σύννεφο 2000, που ήταν, χωρίς αμφιβολία, το καλύτερο σκουπόξυλο. Τον παλιό Διάπτοντα Αστέρα του Ρον τον περνούσαν σε ταχύτητα ακόμη κι οι πεταλούδες.

Πέντε λεπτά αργότερα ανηφόριζαν στο λόφο με τα σκουπόξυλα στον ώμο. Ρώτησαν τον Πέρσι αν ήθελε να πάει μαζί τους, αλλά τους είπε ότι είχε δουλειά. Ο Χάρι έβλεπε τον Πέρσι μόνο στο τραπέζι. Όλη την υπόλοιπη μέρα την περνούσε κλεισμένος στο δωμάτιό του.

«Ήθελα να 'ξερα τι σκαρώνει», είπε συνοφρυωμένος ο Φρεντ. «Έχει γίνει άλλος άνθρωπος. Μια μέρα πριν έρθεις, βγήκαν τα αποτελέσματα των εξετάσεών του. Πήρε δώδεκα ΚΔΜ, αλλά δεν καμάρωνε καθόλου· λες και δεν έτρεχε τίποτα».

«Κοινά Διπλώματα Μαγείας», εξήγησε ο Τζορτζ, βλέποντας το απορημένο ύφος του Χάρι. «Κι ο Μπιλ είχε πάρει δώδεκα. Αν δεν προσέξουμε, θα αποκτήσει ακόμη έναν αριστούχο η οικογένεια. Δε θα την αντέξω τέτοια ντροπή».

Ο Μπιλ ήταν ο μεγαλύτερος αδελφός Ουέσλι. Αυτός κι ο δευτερότοκος, ο Τσάρλι, είχαν αποφοιτήσει ήδη από το «Χόγκουαρτς». Ο Χάρι δεν τους είχε γνωρίσει, αλλά ήξερε ότι ο Τσάρλι έκανε διατριβή πάνω στους δράκους στη Ρουμανία κι ο Μπιλ ήταν στην Αίγυπτο, όπου εργαζόταν στην Τράπεζα των Μάγων, την «Γκρίνγκοτς».

«Απορώ πώς θα τα βγάλουν πέρα φέτος η μαμά κι ο μπαμπάς με τα σχολικά μας είδη», είπε ο Τζορτζ έπειτα από λίγο. «Πέντε σει βιβλίων του Λόκχαρτ! Κι η Τζίνι χρειάζεται μανδύα, μαγικό ραβδί κι όλα τα σχετικά...»

Ο Χάρι δε μίλησε. Ένιωθε αμήχανα. Στο υπόγειο θησαυροφυλάκιο της Τράπεζας «Γκρίνγκοτς» του Λονδίνου είχε μια μικρή περιουσία, την οποία του άφησαν οι γονείς του. Φυσικά τα χρήματά του είχαν αξία μόνο στον κόσμο των μάγων. Δεν μπορείς να χρησιμοποιήσεις γαλέρες, δρεπάνια και μαστίγια στα μαγαζιά των Μαγκλ. Δεν είχε πει τίποτα στους Ντάρσλι για τον τραπεζικό λογαριασμό του στην «Γκρίνγκοτς». Ήταν βέβαιος πως η αποστροφή τους για ό,τι είχε σχέση με τη μαγεία δε θα αφορούσε και το βουναλάκι από χρυσάφι.

Την Τετάρτη η κυρία Ουέσλι τους ξύπνησε όλους πρωί πρωί. Αφού έφαγαν στα γρήγορα από μισή ντουζίνα σάντουιτς με μπέικον ο καθένας, φόρεσαν τα πανωφόρια τους κι η κυρία Ουέσλι πήρε μια γλάστρα από το πεζούλι του τζακιού της κουζίνας και κοίταξε μέσα.

«Τελειώνει, Άρθουρ», αναστέναξε. «Να θυμηθούμε να αγοράσουμε σήμερα... Λοιπόν, οι φιλοξενούμενοι πρώτα! Έπειτα από σένα, Χάρι, χρυσό μου».

Του έδωσε τη γλάστρα.

Τον κοιούσαν όλοι κι ο Χάρι τους ανταπέδωσε σαστισμένος το βλέμμα.

«Τι... τι πρέπει να κάνω;» τραύλισε.

«Δεν έχει ξαναταξιδέψει με μαγική σκόνη», είπε ξαφνικά ο Ρον. «Συγγνώμη, Χάρι, το ξέχασα».

«Ποτέ;» είπε η κυρία Ουέσλι. «Και πώς πήγες πέρυσι στη Διαγώνιο Αλέα να ψωνίσεις τα σχολικά σου είδη;»

«Με τον υπόγειο σιδηρόδρομο...»

«Αλήθεια;» είπε με ζωηρό ενδιαφέρον ο κύριος Ουέσλι. «Έχει κυλιόμενες σκάλες; Πώς ακριβώς...»

«Όχι τώρα, Άρθουρ», είπε η κυρία Ουέσλι. «Με τη μαγική σκόνη πας πολύ πιο γρήγορα, χρυσό μου, αλλά αν δεν την έχεις ξαναχρησιμοποιήσει...»

«Θα τα καταφέρει, μαμά», είπε ο Φρεντ. «Δες εμάς, Χάρι, που θα πάμε πρώτοι».

Πήρε μια κούφτα γυαλιστερή σκόνη από τη γλάστρα, πλησίασε το αναμμένο τζάκι και την πέταξε στις φλόγες.

Ακούστηκε μια βουή κι η φωτιά φούντωσε παίρνοντας ένα σμαραγδοπράσινο χρώμα. Ο Φρεντ μπήκε μέσα στις φλόγες φωνάζοντας «Διαγώνιος Αλέα!» κι εξαφανίστηκε.

«Πρέπει να πεις καθαρά πού θες να πας, χρυσό μου», εξήγησε η κυρία Ουέσλι στον Χάρι, καθώς ο Τζορτζ βουτούσε με τη σειρά του το χέρι του στη γλάστρα, «και να 'χεις το νου σου να βγεις στο σωστό τζάκι...»

«Στο σωστό ποιο;» είπε νευρικά ο Χάρι, καθώς η φωτιά φούντωνε εξαφανίζοντας από τα μάτια τους και τον Τζορτζ.

«Ξέρεις, υπάρχουν χιλιάδες τζάκια μάγων να διαλέξεις. Φτάνει να πεις καθαρά πού θες να πας...»

«Θα τα καταφέρει, Μόλι, μην τον ζαλίζεις», είπε ο κύριος Ουέσλι, παίρνοντας κι αυτός μια κούφτα μαγική σκόνη.

«Μα αν καθεί, ποια η θέση μας απέναντι στη θεία του και στο θείο του;»

«Δε θα τους καεί καρφάκι», τη διαβεβαίωσε ο Χάρι. «Ο Ντάντλι θα πηδήσει από τη χαρά του αν εξαφανιστώ σε καμιά καμινάδα. Άρα μην ανησυχείτε καθόλου».

«Καλά... εντάξει... πήγαινε έπετα από τον Άρθουρ», είπε η κυρία Ουέσλι. «Μόλις μπεις στη φωτιά, πες πού θέλεις να πας...»

«Και να έχεις τα χέρια σου κολλημένα στο σώμα σου», τον συμβούλεψε ο Ρον.

«Και τα μάτια σου κλειστά», είπε η κυρία Ουέσλι. «Η κάπνα...»

«Και να μην κάνεις απότομες κινήσεις», είπε ο Ρον, «γιατί μπορεί να καταλήξεις σε λάθος τζάκι...»

«Αλλά μην πανικοβληθείς και βγεις πριν απ' την ώρα σου. Περίμενε μέχρι να δεις τον Φρεντ και τον Τζορτζ».

Προσπαθώντας να τα συγκρατήσει όλα τούτα στο μυαλό του, ο Χάρι έπιασε μια χούφτα μαγική σκόνη και πλησίασε στη φωτιά. Πήρε βαθιά ανάσα, έριξε τη σκόνη στις φλόγες και προχώρησε μπροστά. Η φωτιά ήταν σαν ζεστή αύρα. Άνοιξε το στόμα του, το οποίο γέμισε μονομιás καυτές στάχτες.

«Δια... Διαγώ... νιος Αλέα», πρόφερε βήχοντας.

Ήταν σαν να τον ρούφηξε μια γιγάντια δίνη. Ένωσε να στροβιλίζεται με ιλιγγιώδη ταχύτητα... Το βουητό στ' αφτιά του ήταν εκκωφαντικό... Προσπάθησε να κρατήσει τα μάτια του ανοικτά, αλλά ο στρόβιλος που σήκωσαν οι πράσινες φλόγες τού έφερνε ναυτία... Ο αγκώνας του χτύπησε σε κάτι σκληρό και τον κόλλησε στο σώμα του, καθώς το στροβίλισμά του δεν έλεγε να σταματήσει... Τώρα ένιωθε σαν να τον χαστούκιζαν παγωμένα χέρια... Μισόνοιξε τα μάτια του πίσω από τα γυαλιά του και διέκρινε θολά τα αμέτρητα τζάκια που περνούσαν μπροστά του, καθώς και φευγαλέες εικόνες από τα δωμάτια έξω από τα τζάκια... Του ερχόταν να ξεράσει τα σάντουιτς με μπέικον... Έκλεισε τα μάτια και προσευχήθηκε να τελειώσει αυτό το μαρτύριο. Μετά... έπεσε με τα μούτρα σε μια ψυχρή πέτρινη επιφάνεια κι ένιωσε τα γυαλιά του να σπάνε.

Πετάχτηκε όρθιος, παραζαλισμένος, μωλωπισμένος και γεμάτος κάπνες, κρατώντας τα σπασμένα γυαλιά στα μάτια του. Ήταν ολομόναχος, αλλά δεν είχε ιδέα πού. Το μόνο που καταλάβαινε ήταν πως βρισκόταν στο πέτρινο τζάκι ενός μεγάλου, μισοσκότεινου μαγαζιού για μάγους. Απ' όσο μπορούσε να διακρίνει με μια πρόχειρη ματιά, κανένα από τα είδη που πωλούνταν σ' αυτό το μαγαζί δε συμπεριλαμβανόταν στον κατάλογο σχολικών ειδών του «Χόγκουαρτς».

Σε μια γυάλινη προθήκη εκεί δίπλα υπήρχε ένα ροζιασμένο

χέρι τοποθετημένο πάνω σε ένα μαξιλαράκι, μια ματωμένη τράπουλα κι ένα γουρλωτό γυάλινο μάτι. Παγωμένα προσωπεία τον κοπούσαν διαπεραστικά από τους τοίχους. Πάνω σε έναν πάγκο ήταν σωριασμένα ανθρώπινα κόκαλα κι από το ταβάνι κρέμονταν σκουριασμένα αιχμηρά όργανα. Και, το χειρότερο απ' όλα, το σκοτεινό στενοσόκακο που διέκρινε ο Χάρι από τη σκοτισμένη βιτρίνα δεν ήταν σε καμιά περίπτωση η Διαγώνιος Αλέα.

Όσο πιο γρήγορα έφευγε από δω τόσο το καλύτερο. Ο Χάρι κατευθύνθηκε βιαστικά κι αθόρυβα προς την πόρτα, ενώ η μύτη του έτσουζε ακόμη από το χτύπημα στο τζάκι. Αλλά, πριν προλάβει καλά καλά να φτάσει στα μισά του δρόμου, δύο άτομα εμφανίστηκαν έξω από τη βιτρίνα. Ο ένας από αυτούς ήταν ο τελευταίος άνθρωπος που ο Χάρι θα ήθελε να δει, και μάλιστα σ' αυτή την κατάσταση, δηλαδή πασαλειμμένος με φούμο, με σπασμένα γυαλιά κι έχοντάς τα χαμένα. Ήταν ο Ντράκο Μαλφόι.

Ο Χάρι κοίταξε βιαστικά ολόγυρα κι είδε ένα μεγάλο μαύρο ντουλάπι αριστερά του. Τρύπωσε μέσα και τράβηξε τις πόρτες, αφήνοντας ανοιχτή μια στενή χαραμάδα για να βλέπει τι γίνεται έξω. Λίγες στιγμές αργότερα το καμπανάκι χτύπησε κι ο Μαλφόι μπήκε στο μαγαζί.

Ο άντρας που τον ακολουθούσε ήταν σίγουρα ο πατέρας του. Είχε το ίδιο ωχρό, μακρόστενο πρόσωπο, τα ίδια ψυχρά γκριζα μάτια. Ο κύριος Μαλφόι προχώρησε μέσα ρίχνοντας μια νωχελική ματιά στα εκτεθειμένα εμπορεύματα. Ύστερα χτύπησε το κουδούνι πάνω στον πάγκο, πριν στραφεί στο γιο του και του πει: «Μην αγγίζεις τίποτα, Ντράκο».

Ο Ντράκο, ο οποίος ετοιμαζόταν να πιάσει το γυάλινο μάτι, είπε: «Νόμιζα πως θα μου αγοράσεις ένα δώρο».

«Είπα πως θα σου αγοράσω ένα αγωνιστικό σκουπόξυλο», είπε ο πατέρας του χτυπώντας ρυθμικά τα δάκτυλα στον πάγκο.

«Τι να το κάνω, αφού δεν παίζω στην ομάδα;» είπε κατσουφιασμένος κι εκνευρισμένος ο Ντράκο. «Ο Χάρι Πότερ είχε πέ-

ρσι ένα Σύννεφο δύο χιλιάδες. Και ειδική άδεια του Ντάμπλντορ για να παίξει στους Γκρίφιντορ. Κι όχι επειδή είναι καλός· απλώς και μόνο επειδή είναι διάσημος... Διάσημος γι' αυτό το ηλίθιο σημάδι στο μέτωπό του...»

Ο Ντράκο έσκυψε να περιεργαστεί ένα ράφι γεμάτο νεκροκεφαλές.

«Όλοι τον θεωρούν έξυπνο... Ο υπέροχος Πότερ με το σημάδι και το σκουπόξυλό του...»

«Μου τα 'χεις πει όλα αυτά εκατό φορές», είπε ο κύριος Μαλφόι ρίχνοντας ένα αυστηρό βλέμμα στο γιο του, «και θα ήθελα να σου θυμίσω πως δεν είναι... συνετό... να εκφράζεις αντιπάθεια για τον Χάρι Πότερ, τον οποίο όλοι οι μάγοι θεωρούν ήρωα διότι εξαφάνισε τον Άρχοντα του Σκότους... Α, κύριε Μπόργκιν».

Πίσω από τον πάγκο εμφανίστηκε ένας κυρτός άντρας, ο οποίος έδιωχνε τα λαδωμένα μαλλιά του από το μέτωπό του.

«Κύριε Μαλφόι, πόσο χαίρομαι που σας βλέπω», είπε ο κύριος Μπόργκιν με φωνή γλοιώδη σαν τα μαλλιά του. «Είμαι ενθουσιασμένος, είμαι γοητευμένος... Α, κι ο νεαρός Μαλφόι! Σε τι μπορώ να σας εξυπηρετήσω; Πρέπει να σας δείξω οπωσδήποτε κάτι που παρέλαβα μόλις σήμερα, και σε εξαιρετική τιμή...»

«Σήμερα δεν ήρθα να αγοράσω, κύριε Μπόργκιν, αλλά να πουλήσω», είπε ο κύριος Μαλφόι.

«Να πουλήσετε;» Το χαμόγελο έσβησε από τα χείλη του κυρίου Μπόργκιν.

«Θα έχετε ακούσει, βέβαια, ότι το υπουργείο κάνει πολλές εφόδους το τελευταίο διάστημα», είπε ο κύριος Μαλφόι, βγάζοντας από την εσωτερική τσέπη του μια περγαμνή, την οποία ξετύλιξε για να τη διαβάσει ο κύριος Μπόργκιν. «Έχω ορισμένα... ε... πράγματα στο σπίτι που ενδέχεται να με φέρουν σε δύσκολη θέση, αν το υπουργείο αποφασίσει να με επισκεφτεί...»

Ο κύριος Μπόργκιν στερέωσε ένα ζευγάρι ματογυάλια στη μύτη του και διάβασε τον κατάλογο.

«Δε νομίζω πως το υπουργείο θα τολμήσει να σας ενοχλήσει, κύριε...»

Τα χείλη του κυρίου Μαλφόι συσπάστηκαν.

«Μέχρι στιγμής δε με επισκέφτηκαν. Το όνομα Μαλφόι εμπνέει ακόμη σεβασμό, ωστόσο το υπουργείο γίνεται ολοένα και πιο ενοχλητικό. Φημολογείται ότι θα θεσπιστεί ένας νέος νόμος για την προστασία των Μαγκλ. Πίσω του πρέπει, το δίχως άλλο, να βρίσκεται αυτός ο ηλίθιος ψωριάρης, ο Άρθουρ Ουέσλι, που είναι λάτρης των Μαγκλ...»

Ο Χάρι εξοργίστηκε.

«...κι όπως βλέπετε, ορισμένα από αυτά τα φαρμάκια ενδέχεται να εκληφθούν...»

«Καταλαβαίνω, κύριε, έχετε απόλυτο δίκιο», είπε ο κύριος Μπόργκιν. «Για να δούμε...»

«Μπαμπά, θα μου πάρεις αυτό;» τους διέκοψε ο Ντράκο, δείχνοντας το ροζιασμένο χέρι στο μαξιλαράκι.

«Α, η χείρα της δόξας!» είπε ο κύριος Μπόργκιν, παρατώντας τον κατάλογο του κυρίου Μαλφόι για να τρέξει κοντά στον Ντράκο. «Της δίνεις να κρατήσει ένα κερύ και αυτή προσφέρει φως μόνο στον κτήτορα! Ο καλύτερος φίλος κλεφτών και πλιατσικολόγων! Ο γιος σας έχει εξαιρετικό γούστο, κύριε».

«Ελπίζω ότι ο γιος μου θα γίνει κάτι καλύτερο από κλέφτης και πλιατσικολόγος, Μπόργκιν», είπε ψυχρά ο κύριος Μαλφόι.

Ο κύριος Μπόργκιν βιάστηκε να απαντήσει: «Δεν ήθελα να σας προσβάλω, κύριε, δεν ήθελα να σας προσβάλω...»

«Αν και, κρίνοντας από τους άθλιους βαθμούς του στο σχολείο», πρόσθεσε ακόμη πιο ψυχρά ο κύριος Μαλφόι, «ίσως να είναι κατάλληλος μόνο γι' αυτά τα επαγγέλματα».

«Δε φταίω εγώ», αντέτεινε ο Ντράκο. «Όλοι οι καθηγητές έχουν τις συμπάθειές τους, ιδιαίτερα αυτή την Ερμιόνη Γκρέιβιτσερ...»

«Θα έπρεπε να ντρέπεσαι που ένα κορίτσι το οποίο δεν κα-

τάγεται από οικογένεια μάγων σε περνάει σε όλα τα μαθήματα», τον αποπήρε ο κύριος Μαλφόι.

«Χα!» μουρμούρισε πνιχτά ο Χάρι, πανευτυχής που έβλεπε τον Ντράκο ντροπιασμένο και θυμωμένο.

«Παντού το ίδιο συμβαίνει», είπε ο κύριος Μπόργκιν με τη γλοιώδη φωνή του. «Το αίμα των μάγων λογαριάζεται υποδεέστερο...»

«Από εμένα πάντως όχι», είπε ο κύριος Μαλφόι, με τα ρουθούνια του να πεταρίζουν.

«Κι από εμένα, κύριε, κι από εμένα», είπε ο κύριος Μπόργκιν, με μια βαθιά υπόκλιση.

«Τότε ας επιστρέψουμε στον κατάλογό μου», είπε κοφτά ο κύριος Μαλφόι. «Είμαι λίγο βιαστικός σήμερα, Μπόργκιν. Μετά έχω να πάω σε μια σημαντική δουλειά».

Κι άρχισαν τα παζάρια. Ο Χάρι παρακολουθούσε με νευρική-τητα τον Ντράκο, ο οποίος πλησίαζε όλο και περισσότερο στην κρυψώνα του, καθώς εξέταζε τα διάφορα αντικείμενα στο μαγαζί. Σταμάτησε να περιεργαστεί μια θηλιά από σκοινί για κρέμασμα και να διαβάσει, με ένα μοχθηρό χαμόγελο, την κάρτα που ήταν στερεωμένη σε ένα εξαίσιο κολιέ από οπάλια: «Προσοχή! Μην αγγίζετε. Καταραμένο! Έχει αφαιρέσει τη ζωή δεκαεννιά Μαγκλ ιδιοκτητών του μέχρι σήμερα».

Ο Ντράκο γύρισε κι είδε το ντουλάπι ακριβώς μπροστά του. Έκανε ένα βήμα, άπλωσε το χέρι στο πόμολο...

«Σύμφωνοι», είπε ο κύριος Μαλφόι από τον πάγκο. «Έλα, Ντράκο!»

Ο Χάρι σφουγγίσε τον ιδρώτα στο μέτωπό του με το μανίκι του, καθώς ο Ντράκο απομακρυνόταν.

«Καλημέρα σας, κύριε Μπόργκιν. Σας περιμένω αύριο στο αρχοντικό να πάρετε τα πράγματα».

Μόλις έκλεισε η πόρτα, οι γλοιώδεις τρόποι του κυρίου Μπόργκιν εξαφανίστηκαν στη στιγμή.

«Καλημέρα και σ' εσάς, κύριε Μαλφόι. Κι αν αληθεύουν αυτά που λέγονται, δε μου πουλήσατε ούτε τα μισά από αυτά που κρύβετε στο αρχοντικό σας...»

Κι εξαφανίστηκε μουρμουρίζοντας κατσουφιασμένος σε μια πόρτα στο βάθος του καταστήματος. Ο Χάρι περίμενε ένα λεπτό μήπως και ξαναγυρίσει κι ύστερα βγήκε από το ντουλάπι όσο πιο αθόρυβα μπορούσε, πέρασε ανάμεσα από τις γυάλινες προθήκες και βγήκε από την πόρτα του μαγαζιού.

Κοίταξε ολόγυρα κρατώντας κοντά στο πρόσωπό του τα σπασμένα γυαλιά του. Βρισκόταν σε ένα βρομερό σοκάκι, γεμάτο καταστήματα αποκλειστικά με είδη μαύρης μαγείας. Αυτό από το οποίο είχε μόλις βγει, το «Μπόργκιν και Μπαρκς», ήταν το μεγαλύτερο. Και τότε παρατήρησε ακριβώς απέναντι μιαν απαίσια βιτρίνα με συρρικνωμένα κεφάλια και, δυο μαγαζιά πιο κάτω, ένα μεγάλο κλουβί με ζωντανές, γιγάντιες μαύρες αράχνες. Δυο κουρελήδες μάγοι τον παρατηρούσαν από τη σκιά μιας εισόδου μουρμουρίζοντας μεταξύ τους. Ο Χάρι συνέχισε το δρόμο του ταραγμένος, προσπαθώντας να κρατήσει ίσια τα γυαλιά του, ενώ ευχόταν μέσα του να βρει το δρόμο να φύγει, αν και δεν είχε πολλές ελπίδες.

Μια παλιά ξύλινη πινακίδα πάνω από ένα κατάστημα που πούλαγε δηλητηριώδη κεριά τον πληροφόρησε πως βρισκόταν στην Αδιέξοδο Αλέα. Αυτό δεν τον βοήθησε, γιατί ούτε που είχε ακουστά αυτή την οδό. Προφανώς κάποιος λάθος θα είχε κάνει όταν πρόφερε το όνομα του τόπου όπου ήθελε να πάει, έτσι όπως είχε μπουκωθεί με στάχτες από το τζάκι των Ουέσλι. Προσπάθησε να διατηρήσει την ψυχραιμία του κι αναρωτήθηκε τι έπρεπε να κάνει.

«Δε φαντάζομαι να χάθηκες, χρυσό μου», είπε μια φωνή στο αφτί του, κάνοντάς τον να αναπηδήσει τρομαγμένος.

Μπροστά του στεκόταν μια γριά η οποία κρατούσε ένα δίσκο με κάτι που έμοιαζε πολύ με ξεριζωμένα ανθρώπινα νύχια. Του

χαμογελούσε μοχθηρά, αποκαλύπτοντας τα μαυρισμένα δόντια της. Ο Χάρι πισωπάτησε.

«Όχι», είπε. «Απλώς...»

«Χάρι! Τι κάνεις εδώ πέρα;»

Η καρδιά του Χάρι αναπήδησε. Το ίδιο κι η γριά. Κάμποσα νύχια έπεσαν στα πόδια της και βλαστήμησε, καθώς η σιβαρή φιγούρα του Χάγκριντ, του δασοφύλακα του «Χόγκουαρτς», τους ζύγωνε με ανοιχτές δρασκελιές, ενώ τα κατάμαυρα μάτια του άστραφταν πάνω από τα πυκνά, άγρια γένια του.

«Χάγκριντ!» φώναξε ανακουφισμένος ο Χάρι. «Είχα χαθεί... Η μαγική σκόνη...»

Ο Χάγκριντ άρπαξε τον Χάρι από το σβέρκο και τον τράβηξε μακριά από τη μάγισσα, πετώντας με μια σπρωξιά το δίσκο της. Οι κραυγές της τους ακολούθησαν στο στριφογυριστό σοκάκι μέχρι που βγήκαν στο φως του ήλιου. Ο Χάρι είδε στο βάθος ένα γνωστό, λευκό σαν χιόνι, μαρμάρινο κτίριο: την Τράπεζα «Γκρίνγκοτς». Ο Χάγκριντ τον οδήγησε γραμμή στη Διαγώνιο Αλέα.

«Μες στη βρόμα είσαι!» του είπε τραχιά, τινάζοντας τις κάπνες από πάνω του με τόση δύναμη, που παραλίγο να τον ρίξει μέσα σε ένα βαρέλι με δρακοκοπριά, έξω από ένα φαρμακείο. «Δε νομίζω πως είναι σωστό να τριγυρίζεις στην Αδιέξοδο Αλέα, Χάρι... Είναι παλιογειπονιά... Αν σ' έβλεπε κανένα μάτι...»

«Το κατάλαβα και μόνος μου», είπε σκύβοντας ο Χάρι, καθώς ο Χάγκριντ πήγαινε να τον ξανατινάξει. «Σου είπα, κάθηκα. Εσύ, πώς βρέθηκες εδώ;»

«Ήρθα να αγοράσω ένα απωθητικό σαρκοβόρων σαλιγκαριών», γρύλισε ο Χάγκριντ. «Έχουν ρημάξει τα λάχανα του σχολείου. Μόνος σου είσαι;»

«Μένω στους Ουέσλι, αλλά χαθήκαμε», εξήγησε ο Χάρι. «Πρέπει να τους βρω...»

Προχώρησαν μαζί στο δρόμο.

«Πώς και δε μου έγραψες;» ρώτησε ο Χάγκριντ, καθώς ο Χά-

ρι αγωνιζόταν να τον προφτάσει (μια δρασκελιά του Χάγκριντ αντιστοιχούσε σε τρία δικά του βήματα).

Ο Χάρι του τα είπε όλα για τον Ντόμπι και τους Ντάρσλι.

«Βρομομάγκλ», γρύλισε ο Χάγκριντ. «Αν το ήξερα...»

«Χάρι! Χάρι! Εδώ!»

Ο Χάρι γύρισε κι είδε την Ερμιόνη Γκρέιντζερ στην κορυφή της μεγάλης μαρμάρινης σκάλας της Τράπεζας «Γκρίνγκοτς». Έτρεξε προς το μέρος τους με τα ατίθασα καστανά μαλλιά της να ανεμίζουν.

«Τι έπαθαν τα γυαλιά σου; Γεια σου, Χάγκριντ... Ω, πόσο καιρό μαι που σας ξαναβλέπω... Στην “Γκρίνγκοτς” ερχόσουν, Χάρι;»

«Πρέπει πρώτα να βρω τους Ουέσλι», είπε ο Χάρι.

«Δε θα αργήσεις», χαμογέλασε ο Χάγκριντ.

Ο Χάρι κι η Ερμιόνη κοίταξαν τριγύρω κι είδαν τον Ρον, τον Φρεντ, τον Τζορτζ, τον Πέρσι και τον κύριο Ουέσλι να τρέχουν μέσα στο πλήθος προς το μέρος τους.

«Χάρι», κοντανάσανε ο κύριος Ουέσλι. «Ελπίζαμε να μην είναι πολύ μακριά το τζάκι όπου βγήκες...» Σφούγγισε την ιδρωμένη φαλάκρα του. «Η Μόλι τρελάθηκε από αγωνία... Α, να τη».

«Πού βγήκες;» ρώτησε ο Ρον.

«Στην Αδιέξοδο Αλέα», είπε βλοσυρά ο Χάρι.

«Έξοχα!» είπαν με μια φωνή ο Φρεντ κι ο Τζορτζ.

«Εμάς δε μας επιτρέπουν να πάμε», είπε με ζήλια ο Ρον.

«Και πολύ καλά κάνουν», γρύλισε ο Χάγκριντ.

Η κυρία Ουέσλι πλησίασε τρέχοντας, με την τσάντα της να ανεμίζει στο ένα χέρι και την Τζίνι κρεμασμένη στο άλλο.

«Ω, Χάρι... χρυσό μου... πόσο ανησύχησα...»

Έβγαλε λαχανιασμένη μια μεγάλη βούρτσα από την τσάντα της και βάλθηκε να καθαρίζει τις στάχτες από τα ρούχα του Χάρι, που δεν είχε προλάβει να καθαρίσει ο Χάγκριντ. Ο κύριος Ουέσλι πήρε τα γυαλιά του Χάρι, τα χτύπησε με το ραβδί του και του τα επέστρεψε άθικτα, σαν καινούργια.

«Εγώ πρέπει να πηγαίνω», είπε ο Χάγκριντ, που κόντευε να του βγάλει το χέρι η κυρία Ουέσλι.

«Στην Αδιέξοδο Αλέα! Τι θα είχε γίνει, αν δεν τον έβρισκες εσύ, Χάγκριντ!» μουρμούριζε η κυρία Ουέσλι.

«Θα σας δω στο “Χόγκουαρτς”», ακούστηκε η φωνή του Χάγκριντ καθώς χανόταν μέσα στην κατάμεστη εμπορική οδό. «Χανόταν» τρόπος του λέγειν, βέβαια, γιατί ο Χάγκριντ τους περνούσε όλους ένα κεφάλι.

«Μαντέψτε ποιον είδα στο “Μπόργκιν και Μπαρκς”», είπε ο Χάρι στον Ρον και στην Ερμιόνη καθώς ανέβαιναν τα σκαλοπάτια της «Γκρίνγκοτς». «Τον Μαλφόι και τον πατέρα του».

«Ψώνισε τίποτα ο Λούσιους Μαλφόι;» ακούστηκε κοφτή η φωνή του κυρίου Ουέσλι πίσω τους.

«Όχι, πούλησε».

«Ώστε ανησυχεί», είπε ο κύριος Ουέσλι με σαρδόνια ικανοποίηση. «Και τι δε θα ’δινε να συλληφθεί για κάτι...»

«Να προσέχεις, Άρθουρ», είπε απότομα η κυρία Ουέσλι, καθώς ένας καλικάντζαρος τους υποδεχόταν με μια βαθιά υπόκλιση στην είσοδο της τράπεζας. «Η οικογένεια αυτή είναι επικίνδυνη. Μην απλώνεις τα πόδια σου μακρύτερα από εκεί που φτάνει το στρώμα σου».

«Ώστε δε με θεωρείς άξιο να τα βάλω με τον Λούσιους Μαλφόι;» ρώτησε θιγμένος ο κύριος Ουέσλι.

Αλλά την προσοχή του απέσπασαν αμέσως οι γονείς της Ερμιόνης· στέκονταν νευρικά μπροστά στο ταμείο, το οποίο καταλάμβανε όλο το πλάτος της μεγάλης μαρμαρόστρωτης αίθουσας, περιμένοντας να τους συστήσει η Ερμιόνη.

«Μα είστε Μαγκλ!» είπε κατενθουσιασμένος ο κύριος Ουέσλι. «Πρέπει να πιούμε οπωσδήποτε ένα ποτό! Τι κάνετε εδώ; Α, αλλάζετε τα χρήματα των Μαγκλ. Μόλι, δεξ!»

Κι έδειξε συνεπαρμένος το χαρτονόμισμα των δέκα λιρών το οποίο κρατούσε στα χέρια της η κυρία Γκρέιντζερ.

«Ραντεβού εδώ», είπε ο Ρον στην Ερμιόνη, καθώς ένας άλλος καλικάντζαρος οδηγούσε τους Ουέσλι και τον Χάρι στις υπόγειες θυρίδες τους.

Στις θυρίδες πήγαινε κανείς με βαγονέτα που οδηγούσαν καλικάντζαροι και τα οποία κινούνταν σε μικρογραφίες σιδηροτροχιών μέσα από τα υπόγεια τούνελ της τράπεζας. Ο Χάρι απόλαυσε τη διαδρομή ως τη θυρίδα των Ουέσλι, η οποία έγινε με ιλιγγιώδη ταχύτητα, αλλά ένιωσε απαίσια, πολύ χειρότερα απ' ό,τι στην Αδιέξοδο Αλέα, όταν την άνοιξαν. Μέσα υπήρχαν ελάχιστα ασημένια δρεπάνια και μόνο μια χρυσή γαλέρα. Η κυρία Ουέσλι ψαχούλεψε στις γωνίες πριν τα ρίξει όλα στην τσάντα της. Ο Χάρι ένιωσε ακόμη χειρότερα όταν έφτασαν στη δική του θυρίδα. Προσπάθησε να κρύψει το περιεχόμενό της από τους άλλους, ενώ ταυτόχρονα γέμιζε με τις χούφτες του το δερμάτινο πουγκί του.

Όταν ξαναβγήκαν στα μαρμάρινα σκαλοπάτια, χωρίστηκαν. Ο Πέρσι μουρμούρισε αόριστα ότι χρειαζόταν καινούργια πένα. Ο Φρεντ κι ο Τζορτζ είχαν δει ένα φίλο τους από το «Χόγκουαρτς», τον Λι Τζόρνταν. Η κυρία Ουέσλι κι η Τζίνι θα πήγαιναν σε ένα μαγαζί με μεταχειρισμένους μανδύες. Ο κύριος Ουέσλι επέμενε να πάνε με τους Γκρέιντζερ για ένα ποτό στο «Ραγισμένο Τσουκάλι».

«Ραντεβού σε μια ώρα στο “Φλόρις και Μπλοτς” να αγοράσουμε τα σχολικά βιβλία σας», είπε η κυρία Ουέσλι πριν φύγει με την Τζίνι. «Και μην τολμήσει κανείς να κάνει πως πηγαίνει στην Αδιέξοδο Αλέα!» φώναξε στους διδύμους, οι οποίοι απομακρύνονταν.

Ο Χάρι, ο Ρον κι η Ερμιόνη πήραν ένα φιδογουριστό, πλακόστρωτο δρόμο. Το χρυσάφι, το ασήμι κι ο μπρούτζος που κουδούνιζαν χαρούμενα στην τσέπη του Χάρι ανυπομονούσαν να ξοδευτούν. Έτσι, αγόρασε τρία μεγάλα παγωτά φράουλα και φιστικοβούτυρο. Τα τρία παιδιά τα έγλειφαν χαρούμενα καθώς προχωρούσαν στο δρόμο, κατεύοντας συνεπαρμένα τις βιτρίνες των καταστημάτων. Ο Ρον κοίταξε με λαχτάρα μια πλήρη σειρά από μανδύες των Τσάντλεϊ Κάνον σε μια βιτρίνα, μέχρι που η Ερ-

μίονη τον έσυρε στο διπλανό μαγαζί για να αγοράσει μελάνη και περγαμνή. Στο «Κατάστημα μαγικών τρικ Γκάμπολ και Τζέιπς» συνάντησαν τον Φρεντ, τον Τζορτζ και τον Λι Τζόρνταν, οι οποίοι αγόραζαν τα «Θρυλικά υδατοπυροδοτούμενα, αντιθερμικά πυροτεχνήματα του δόκτορα Φίλιμπαστερ». Πιο κάτω, σε ένα μικρό παλιατζίδικο γεμάτο σπασμένα μαγικά ραβδιά, ξεχαρβαλωμένες μπρούντζινες ζυγαριές και παλιούς μανδύες με λεκέδες από φίλτρα, βρήκαν τον Πέρσι, απορροφημένο από ένα μικρό, φοβερά ανιαρό βιβλίο με τίτλο *Επιμελητές που απέκτησαν εξουσία*.

«Μια μελέτη για τους αριστούχους του “Χόγκουαρτς” και τις σταδιοδρομίες τους», διάβασε δυνατά ο Ρον στο οπισθόφυλλο. «Τι συναρπαστικό...»

«Χάσου από δω», τον αποπήρε ο Πέρσι.

«Είναι πολύ φιλόδοξος ο Πέρσι. Τα έχει σχεδιάσει όλα... Θέλει να γίνει υπουργός Μαγείας», ψιθύρισε ο Ρον στον Χάρι και στην Ερμιόνη, καθώς άφηναν τον Πέρσι να συνεχίσει απερίσπαστος τη μελέτη του.

Μια ώρα αργότερα κίνησαν για το «Φλόρις και Μπλοτς». Δεν ήταν οι μόνοι που κατευθύνονταν προς το βιβλιοπωλείο. Όταν πλησίασαν, αντίκρισαν έκπληκτοι ένα μεγάλο πλήθος να συνωθείται έξω από τις πόρτες, προσπαθώντας να μπει μέσα. Την αιπία της κοσμοσυρροής αποκάλυψε ένα μεγάλο πανό κρεμασμένο στα παράθυρα του πάνω ορόφου:

Ο ΓΚΙΛΝΤΡΟΪ ΛΟΚΧΑΡΤ

θα υπογράψει την αυτοβιογραφία του

ΕΓΩ, Ο ΜΑΓΟΣ

σήμερα, από τις 12:30 έως τις 4:30 μ.μ.

«Θα τον δούμε!» τσίριξε η Ερμιόνη. «Θέλω να πω, δικά του είναι όλα σχεδόν τα σχολικά βιβλία μας!»

Το πλήθος αποτελούσαν ως επί το πλείστον μάγισσες στην

ηλικία της κυρίας Ουέσλι. Ένας ταλαιπωρημένος μάγος στέκοταν στην πόρτα κι έλεγε: «Παρακαλώ, ήρεμα, κυρίες μου... μη σπρώχνετε... προσέξτε τα βιβλία...»

Ο Χάρι, ο Ρον κι η Ερμιόνη κατάφεραν να μπουκνέ μέσα. Μια μακριά ουρά έφτανε ως το βάθος του καταστήματος, όπου ο Γκιλντρόι Λόκχαρτ υπέγραφε τα βιβλία του. Πήραν ο καθένας από ένα αντίτυπο του *Τσακωμός με μια νεράιδα* και τρύπωσαν στην ουρά, εκεί όπου στέκονταν οι υπόλοιποι Ουέσλι με τον κύριο και την κυρία Γκρέιντζερ.

«Α, εδώ είστε, ωραία», είπε η κυρία Ουέσλι. Κοντανάσαινε και κάθε τόσο έσιαζε τα μαλλιά της. «Θα τον δούμε σε ένα λεπτό...»

Κι ήρθε η σειρά τους. Ο Γκιλντρόι Λόκχαρτ, καθισμένος σ' ένα τραπέζι, περιτριγυριζόταν από ένα σωρό φωτογραφικά πορτρέτα του, στα οποία έκλεινε το μάτι χαρίζοντας στους θαυμαστές του εκτυφλωτικά χαμόγελα. Ο ζωντανός Λόκχαρτ φορούσε μανδύα στο γαλάζιο του μη με λησμόνει, που ήταν το ίδιο ακριβώς χρώμα με εκείνο των ματιών του. Στα κυματιστά μαλλιά του φορούσε λοξά το μυτερό καπέλο των μάγων.

Ένας κοντός, νευρικός ανθρωπάκος στριφογύριζε ολόγυρα τραβώντας φωτογραφίες με μια μεγάλη μαύρη μηχανή, η οποία, κάθε φορά που άστραφτε το φλας, έβγαζε πορφυρές τουλούπες καπνού.

«Κάνε πέρα», γρύλισε στον Ρον, καθώςπισωπατούσε για να καθιράρει καλύτερα. «Είναι για τον *Ημερήσιο Προφήτη*».

«Σιγά τα λάχανα», είπε ο Ρον, τρίβοντας το πόδι του εκεί που το πάτησε ο φωτογράφος.

Ο Λόκχαρτ τον άκουσε. Σήκωσε το βλέμμα. Είδε τον Ρον. Και μετά τον Χάρι. Τον κοίταξε επίμονα. Κι ύστερα πετάχτηκε όρθιος και φώναξε δυνατά: «Μη μου πεις πως είσαι ο Χάρι Πότερ;»

Το πλήθος παραμέρισε με έναν ψίθυρο. Ο Λόκχαρτ κώθηκε ανάμεσα στον κόσμο, έπιασε τον Χάρι από το μπράτσο και τον τράβηξε μπροστά. Ο κόσμος ξέσπασε σε χειροκροτήματα. Ο

Χάρι κοκκίνισε σαν παπαρούνα, καθώς ο Λόκχαρτ του έσφιγγε το χέρι προκειμένου ο φωτογράφος να απαθανάτισει τη στιγμή. Τράβηξε τόσο πολλές φωτογραφίες, που φλόμωσε τους Ουέσλι στους πορφυρούς καπνούς.

«Το καλό σου χαμόγελο τώρα, Χάρι», ψιθύρισε ο Λόκχαρτ μέσα από τα κατάλευκα δόντια του. «Κι οι δυο μαζί αξίζουμε να μπούμε στην πρώτη σελίδα».

Όταν άφησε επιτέλους το χέρι του, ο Χάρι δεν ένιωθε τα δάχτυλά του. Έκανε να επιστρέψει κοντά στους Ουέσλι, αλλά ο Λόκχαρτ τον αγκάλιασε από τους ώμους και τον έσφιξε πάνω του.

«Κυρίες και κύριοι», είπε δυνατά, γνέφοντας να κάνουν ψυχία. «Τι υπέροχη στιγμή! Η πιο κατάλληλη για να κάνω μian αναγγελία που θέλω από καιρό!

»Όταν ο νεαρός Χάρι μπήκε σήμερα στο “Φλόρις και Μπλοτς”, το μόνο που ήθελε ήταν να αγοράσει την αυτοβιογραφία μου, την οποία θα έχω τη χαρά να του προσφέρω δωρεάν» (ο κόσμος χειροκρότησε ξανά) «και δεν είχε ιδέα», συνέχισε ο Λόκχαρτ σφίγγοντας πάνω του τον Χάρι, του οποίου τα γυαλιά γλίστρησαν από τη μύτη του, «ότι πολύ σύντομα θα αποκτήσει κάτι πολύ περισσότερο από το βιβλίο μου *Εγώ, ο μάγος*. Ο Χάρι κι οι συμμαθητές του θα έχουν σύντομα εμένα, το μάγο, με σάρκα και οστά. Μάλιστα, κυρίες και κύριοι, έχω τη χαρά και την τιμή να σας αναγγείλω ότι αναλαμβάνω από τον Σεπτέμβριο τη θέση του καθηγητή της άμυνας εναντίον των σκοτεινών τεχνών στη Σχολή “Χόγκουαρτς” για Μαγείες και Ξόρκια!»

Ο κόσμος ξέσπασε σε επευφημίες και χειροκροτήματα. Στον Χάρι δώρισαν το σύνολο των έργων του Γκιλντρόι Λόκχαρτ. Παραπατώντας από το βάρος, κατάφερε να απομακρυνθεί από το επίκεντρο της προσοχής και να αποτραβηχτεί σε μian άκρη του βιβλιοπωλείου, εκεί όπου στεκόταν η Τζίνι δίπλα στην καινούργια χύτρα της.

«Σ' τα χαρίζω», μουρμούρισε ο Χάρι, ρίχνοντας τα βιβλία στη χύτρα. «Εγώ θα αγοράσω άλλα».

«Βάζω στοίχημα ότι το ευχαριστήθηκες με όλη σου την ψυχή, έτσι δεν είναι, Πότερ;» ακούστηκε μια φωνή, την οποία ο Χάρι δε δυσκολεύτηκε καθόλου να αναγνωρίσει.

Ίσως το κορμί και ήρθε πρόσωπο με πρόσωπο με τον Ντράκο Μαλφόι, ο οποίος είχε στα χείλη του το γνωστό, περιφρονητικό του χαμόγελο.

«Ο διάσημος Χάρι Πότερ», είπε ο Μαλφόι. «Δεν μπορεί ούτε στο βιβλιοπωλείο να πάει χωρίς να μπει στην πρώτη σελίδα».

«Άφησέ τον ήσυχο, δεν το επιδίωξε!» είπε η Τζίνι.

Ήταν η πρώτη φορά που μιλούσε μπροστά στον Χάρι, ενώ αγριοκοίταζε τον Μαλφόι.

«Α, ώστε έπιασες φιλενάδα, Πότερ!» σχολίασε ο Μαλφόι.

Η Τζίνι κοκκίνισε σαν παντζάρι, καθώς ο Ρον κι η Ερμιόνη πλησίαζαν, κρατώντας από μια στοίβα με τα βιβλία του Λόκχαρτ.

«Α, εσύ είσαι», είπε ο Ρον, κοιτάζοντας τον Μαλφόι σαν να ήταν καμιά ακαθαρσία στη σόλα του παπουτσιού του. «Στοιχηματίζω πως ξαφνιαστήκες που είδες εδώ τον Χάρι, ε;»

«Πιο πολύ ξαφνιαστήκα που είδα εσένα να φωνάζεις, Ουέσλι», αντέτεινε ο Μαλφόι. «Σίγουρα οι γονείς σου θα μείνουν νησιτικοί ένα μήνα για να πληρώσουν τα βιβλία σου».

Ο Ρον κοκκίνισε σαν την Τζίνι. Έριξε τα βιβλία του στη χύτρα κι έκανε να επιτεθεί στον Μαλφόι, αλλά ο Χάρι κι η Ερμιόνη τον συγκράτησαν από το σακάκι.

«Ρον!» είπε ο κύριος Ουέσλι, πλησιάζοντας βιαστικά με τον Φρεντ και τον Τζορτζ. «Τι κάνεις εδώ; Έχει φοβερό συνωπισμό. Πάμε έξω».

«Μπα, μπα, μπα! Ο Άρθουρ Ουέσλι».

Ήταν ο κύριος Μαλφόι. Έπιασε από τον ώμο τον Ντράκο και χαμογέλασε με τον ίδιο περιφρονητικό τρόπο.

«Λούσιους», είπε ψυχρά ο κύριος Ουέσλι.

«Μαθαίνω πως έχει πέσει πολλή δουλειά στο υπουργείο», είπε ο κύριος Μαλφόνι. «Με τόσες επιδρομές... Ελπίζω να σας πληρώνουν υπερωρίες».

Έσκυψε στη χύτρα της Τζίνι κι ανέσυρε μέσα από τη στοίβα των γυαλιστερών βιβλίων του Λόκχαρτ ένα παμπάλαιο, στραπατσαρισμένο αντίτυπο του *Οδηγού μεταμορφώσεων για αρχαρίους*.

«Προφανώς όχι», συνέχισε ο κύριος Μαλφόνι. «Συγγνώμη, αλλά ειλικρινά δεν μπορώ να καταλάβω ποιος ο λόγος να ατιμάζει το όνομα των μάγων όταν δε σε πληρώνουν καν καλά γι' αυτό».

Ο κύριος Ουέσλι έγινε κατακόκκινος.

«Έχουμε τελείως διαφορετική αντίληψη για το τι ατιμάζει το όνομα των μάγων, Μαλφόνι», απάντησε ο κύριος Ουέσλι.

«Σαφώς», απάντησε ο Μαλφόνι, καρφώνοντας τα ανοιχτόχρωμα μάτια του στον κύριο και στην κυρία Γκρέιντζερ, οι οποίοι παρακολουθούσαν φοβισμένοι. «Βλέπω τις παρέες που κάνεις, Ουέσλι... Κι εγώ που νόμιζα πως η οικογένειά σου είχε φτάσει στο έσχατο σημείο ζεπεσμού...»

Ακούστηκε ένας μεταλλικός γδούπος, καθώς η χύτρα της Τζίνι είχε εκτοξευθεί εναντίον του κυρίου Μαλφόνι. Ταυτόχρονα ο κύριος Ουέσλι είχε ορμήσει στον κύριο Μαλφόνι, ρίχνοντάς τον με την πλάτη σε ένα ράφι με βιβλία. Στα κεφάλια τους έπεσαν δεκάδες βαριά βιβλία με μαγικά ζόρκια. Ακούστηκε μια κραυγή: «Δώσε του να καταλάβει, μπαμπά!» από τον Φρεντ ή τον Τζορτζ. Η κυρία Ουέσλι σιρίγκλιζε: «Όχι, Άρθουρ, όχι!» Ο κόσμος τραβιόταν βιαστικά πίσω ρίχνοντας κι άλλα ράφια κάτω. «Κύριοι, κύριοι, σας παρακαλώ!» φώναξε ένας υπάλληλος και μετά, με πιο δυνατή φωνή: «Σταματήστε, κύριοι, σταματήστε...»

Ο Χάγκριντ βάδιζε προς το μέρος τους ανοίγοντας δρόμο μέσα σε μια θάλασσα από βιβλία. Μέσα σε λίγες στιγμές είχε χωρίσει τον κύριο Ουέσλι και τον κύριο Μαλφόνι. Ο κύριος Ουέσλι είχε ένα σκίσιμο στα χείλη. Τον κύριο Μαλφόνι τον είχε χτυπήσει στο μάτι η *Εγκυκλοπαίδεια των μανιταριών*. Κρατού-

σε ακόμη στα χέρια του το στραπατσαρισμένο βιβλίο της Τζίνι.

«Ορίστε, κορίτσι μου, πάρε το βιβλίο σου. Είναι ό,τι καλύτερο μπορεί να σου προσφέρει ο πατέρας σου...» είπε απευθυνόμενος στην Τζίνι ο κύριος Μαλφόι.

Ελευθερώθηκε από τη λαβή του Χάγκριντ, έγνεψε στον Ντράκο κι έφυγαν, πατέρας και γιος, από το βιβλιοπωλείο.

«Έπρεπε να τον αγνοήσεις, Άρθουρ», είπε ο Χάγκριντ, ο οποίος παραλίγο να κατεδαφίσει τον κύριο Ουέσλι έτσι όπως του έσιαζε τα ρούχα. «Είναι διεφθαρμένοι ως το κόκαλο, οικογενειακά, όλοι το ξέρουν αυτό. Δεν αξίζουν να τους δίνεις σημασία. Το 'χουν στο αίμα τους. Έλα τώρα, πάμε να φύγουμε από δω».

Ο υπάλληλος ήθελε να τους εμποδίσει να φύγουν, αλλά έφτασε ως τη μέση του Χάγκριντ και το σκέφτηκε ωριμότερα.

Βγήκαν βιαστικά στο δρόμο, ακολουθούμενοι από τους Γκρέιντζερ, οι οποίοι έτρεμαν από φόβο, και την κυρία Ουέσλι, η οποία ήταν έξαλλη από θυμό.

«Ωραίο παράδειγμα δίνεις στα παιδιά σου... να χειροδικείς δημοσίως... Τι θα σκεφτεί ο Γκιλντρίο Λόκχαρτ...»

«Το χάρηκε», είπε ο Φρεντ. «Δεν άκουσες τι είπε όταν φεύγαμε; Ρωτούσε αυτό τον τύπο από τον *Ημερήσιο Προφήτη* αν θα το βάλει στο ρεπορτάζ του... Ανεβάζει τη δημοσιότητα, είπε».

Η συζήτηση σταμάτησε εκεί, καθώς η συντροφιά ήταν καταπτοημένη. Επέστρεψαν όλοι αργά αργά στο τζάκι του «Ραγισμένου Τσουκαλιού», απ' όπου ο Χάρι, οι Ουέσλι και τα ψώνια τους θα ταξίδευαν στο Μπάροου με τη μαγική σκόνη. Αποχαιρέτησαν τους Γκρέιντζερ, οι οποίοι έφυγαν από την πίσω πόρτα του μπαρ, που έβγαζε σε ένα δρόμο των Μαγκλ. Ο κύριος Ουέσλι ήταν έτοιμος να τους ρωτήσει πώς κάνουν στάση τα λεωφορεία, αλλά τον σταμάτησε το ύφος της κυρίας Ουέσλι.

Ο Χάρι έβγαλε τα γυαλιά του και τα έβαλε στην τσέπη, πριν πάρει μια χούφτα μαγική σκόνη. Σίγουρα δεν ήταν ο αγαπημένος του τρόπος για να ταξιδεύει.

«Το ημερολόγιο αυτό περιέχει αναμνήσεις φοβερών πραγμάτων# πραγμάτων που κουκουλώθηκαν# πραγμάτων που συνέβησαν στη Σχολή “Χόγκουαρτς” για Μαγείες και Ξόρκια».

Άντον Μόρβολ Χερτ

Η δεύτερη χρονιά του Χάρι Πότερ στο «Χόγκουαρτς» είναι εξίσου συναρπαστική με την πρώτη: ο καινούργιος φαφλατάς καθηγητής Γκιλντρόι Λόκχαρτ ακολουθεί τον Χάρι κατά πόδας, η Μυρτιά που κλαίει στοιχειώνει τις τουαλέτες των κοριτσιών, και η Τζίνι, η μικρότερη αδελφή του Ρον Ουέσλι, για κάποιον περίεργο λόγο επιζητά συνέχεια την προσοχή του.

Όλα αυτά, όμως, θα αποδειχτούν ασήμαντα όταν ξεπηδήσουν τα αληθινά προβλήματα και κάποιος –ή κάτι– αρχίσει να «μαρμαρώνει» μαθητές του «Χόγκουαρτς». Μήπως πίσω απ’ αυτό κρύβεται ο Ντράκο Μαλφόι, ο πιο μισητός αντίπαλος του Χάρι; Ή ο Χάγκριντ, του οποίου το μυστηριώδες παρελθόν έρχεται επιτέλους στο φως; Ή μήπως τελικά είναι αυτός που υποπτεύονται όλοι στο Χόγκουαρτς... ο ίδιος ο Χάρι Πότερ;

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ISBN 978-960-274-401-7

9 789602 744017

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 01734